

10. června 2017 se v Praze konalo 10. zasedání ÚV KSČ

Hlavní referát na tomto 10. zasedání ÚV KSČ přednesl generální tajemník ÚV KSČ soudruh Jiří Vábr. Zabýval se situací v České republice a ve světě, zvláště situací po tzv. vládní krizi, kterou rozpoutala sociální demokracie jako neodpovědné divadlo inscenovaných účelových afér, což mělo tehdy zakrýt rozpory ve vládě a společnosti. To hlavní spočívalo ve dvou projevech: v ekonomické destabilizaci naší země a proměně naší země v nástupiště války proti Rusku.

Nehorázná kampaň se tehdy také rozpoutala proti našemu prezidentovi Miloši Zemanovi, kterého v přímé volbě v roce 2013 zvolila jednoznačně většina českého národa. Jako trn v oku, jak se ukazuje, jsou zde některým Benešovy dekrety. Většinu našeho národa je však trnem v oku nehorázná restituce církevního majetku, což je ještě horší jak rozkradení majetku v pobělohorské době po roce 1621.

V referátu se hovořilo o vztahu KSČ ke KSČM. Bylo konstatováno, že za po-

slední dva roky se velmi zlepšila v mnoha případech naše spolupráce s KSČM na všech úrovních, ale stále trvá rozpory okolo mimořádného sjezdu KSČ v roce 1989.

10. plenárnímu zasedání bylo navrženo, že KSČ se letošních voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR nezúčastní z mnoha důvodů. Doporučeno bylo, aby naše hlasy včetně našich sympatizujících byly odevzdány Komunistické straně Čech a Moravy.

Pozornost byla věnována ve velké míře mladé generaci. KSČ velmi mrzí a trápí, že dnešní mladá generace se jeví jako lhostejná k svému osudu a vůbec jí nedochází, že může přijít o svůj stát, o své občanství. Žel, kdo nezná svoji historii, tak si jí musí zase jednou zopakovat, a to KSČ nechce, aby se stalo. Naše mladá generace je dnes ve všech směrech ovlivňována vším možným jen proto, aby jí ti, co dnes hrají nebezpečnou celosvětovou hru, dostali tam, kam potřebují pro své nebezpečné a chamti-

vé cíle. Proto bylo doporučeno, aby přišel 11. zasedání ÚV KSČ se věnovalo problematice mladé generace.

Vzpomenuto bylo třetího smutného výročí úmrtí čestného generálního tajemníka KSČ s. Miroslava Štěpána 23. března 2014. Zasáhla nás tato smutná událost, velká rána nejen pro KSČ, ale i pro mezinárodní komunistické a dělnické hnutí.

Dále na 10. zasedání ÚV KSČ byla schválena **Výroční finanční zpráva KSČ za rok 2016**. Členové ÚV KSČ byli podrobně seznámeni s novelizací Zákona o politických stranách a politických hnutích a Volebního zákona, platných od 1. ledna 2017.

ÚV KSČ provedl některé kádrové změny v PUV KSČ.

Jako hlavní rozhodnutí ÚV KSČ na svém zasedání přijal závěr, že KSČ nebude kandidovat v letošních parlamentních volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a své hlasy doporučuje dát KSČM.

Komunistická strana Československa má veden Československou obchodní bankou, a. s., transparentní Zvláštní účet

Číslo účtu: 280728599/0300, v měně CZK

dle § 17b odst. 3 zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích v platném znění.

V platebním příkazu, jímž strana nebo jiná osoba žádá o provedení platební transakce v prospěch (při poskytnutí daru) nebo k tíži tohoto Zvláštního účtu, **musí být vždy uveden účel platební transakce!**

(§ 17b odst. 1 cit. zákona)

Na výše uvedený účet lze zasílat **dary jen do výše částky nepřesahující 1000 Kč. Dary přesahující částku 1000 Kč může politická strana přijmout pouze na základě písemné smlouvy!**

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

■ **Námět článku K VOLBÁM - I** vychází z nynější předvolební situace. Připomíná Ústavu České republiky, která tvoří nepřekročitelný rámec voleb a charakterizuje mezinárodněpolitické vlivy na výsledek voleb v naší zemi a také ozvuky vážných politických problémů, které souvisí s tím, že Sobotkova vláda nestojí naprosto pevně na zásadách uspořádání poměrů v zemi v duchu postupimské konference z roku 1945.

■ **K VOLBÁM - 2 (2017)** Jde o volnou rozpravu k problematice nevoličů, občanů, kteří dávají najevo svoji volební absencí naprostý nesouhlas se společenskými poměry v ČR. Jejich počty naznačují, jaký je poměr mezi občany, kteří akceptují nynější režim a těmi, kdo jej odmítají. A to je důležitý údaj, který je třeba ocenit.

■ **Nacházíme se v době, kdy buržoazie se chová podle vzoru USA, jehož oligarchiát myslí a jedná kosmopoliticky za výkladu, že to, co mu nepřináší pokud možno co největší zisk, je druhořadé. Proto ohledy na národní býtí v očích oligarchů nejsou důležité. A takto je také masivovaná americký lid, který je veden k tomu, aby viděl svět brýlemi zisku. To je nedobrá situace, obzvláště proto, že Spojené státy neurvale aspirují o světovládu, a to v tom smyslu, že to, co pokládají za výhodné pro sebe, a to dosahují, dá se uvést následnícky, by mělo být vzorem pro celý svět. Jde o nesmysl. Proti tomu je třeba se bránit a velmi zarputile projevat ÚCTU K NÁRODNÍMU BYTÍ.**

■ **Mnozí občané zaujatí překonáváním drobných i velkých svízelných oligarchických fází vývoje buržoazní společnosti se musí zabývat bezprostředními úkazy její existence. V přívalu "informací" a reklam všeho druhu se nedokážou do "daleka" orientovat v problémech oligarchů a jím poplatným politikům. To je vážný problém, na který upozorňuje krátká črta OLIGARCHOVÉ A POLITICI.**

■ **Nutno brát s plným vědomím fakt, že od roku 1945 po svržení amerických atomových pum na japonskou města Hirošimu a Nagasaki vznikla situace, kdy osudy lidstva a světa jsou závislé na tom, že se mohou stát obětí činů lidí zcela neodpovědných. Ukázkou je americký prezident Truman. Jeho jednání signalizuje globální KRIZI LIDSKÉ ODPOVĚDNOSTI.**

■ **SANKČNÍ POTRHOLOST je třeba brát s plnou vážností. Současné lidstvo je zamořeno snahami amerického oligarchiátu (globariátu) zmocnit se nadvlády nad celým světem a jeho bohatství. Že to zůstává bez náležité odezvy světového společenství je způsobeno tím, že USA tyto vlčí choutky zakrývají okázalým tvrzením, že jsou již nyní nejmocnějším státem na světě, ale také nejdemokratičtější (podle svého výkladu). A kdo se jim nepodvolí, uplatňují vůči němu sankce (tresty). Neptají se nikoho, kdy a jak je použít. Jde o svévolnost, která zasluhuje kritiku.**

■ **CHATRNÉ PŘÍMĚŘÍ je glosa na neklidné téma. Jde o problematiku složité situace vzájemných provokací mezi KLDŘ a USA, které mají potenciál stát se rozbuškou válečného konfliktu s velkými důsledky pro celý svět, poněvadž jde o dva státy vlastníci jaderné zbraně. Vyvolavatelem tohoto nebezpečného stavu jsou jednoznačně Spojené státy, které fakticky usilují nahradit koloniální okupační kolonizátorské Japonsko v držení celého Korejského**

holoostrova a tak z této pozice ohrožovat Čínu a Ruskou federaci, což je samozřejmě faktor velkého mezinárodního významu.

■ **Poznámka k politické praxi TRVALE AKTUÁLNÍ** poukazuje na to, že masy prostých občanů žijí v prostředí zhovadilé americké protiruské propagandy, aniž by si ovlivňování jejich názorů uvědomovali. V obecné rovině americká protiruská mediální válka neslouží jen k ovládnutí politického vědomí občanů, ale k vytvoření podmínek pro úspěšný byznys amerických oligarchů.

■ **BEZ RECENZE je noticka ke knize, která recenzi nepotřebuje. Na český knižní trh se dostala slovenská publikace Utajené dějiny USA s podtitulem Skurvená Amerika německého autora Karlheinz Deschnera, jejíž obsah je pro české čtenáře sice šokující, ale také politicky užitečný. Přináší mnoho údajů o dějinách USA jak známých, tak neznámých. Její recenze by musela její obsah jen opakovat. Bylo by to zbytečné. Proto jde jen o upozornění na ni české pokrokové veřejnosti.**

■ **Obsahem našeho textu v podstatně zkrácené verzi je studie amerického autora o VLADIMÍRU PUTINOVÍ. Po našem soudu jde o seriální práci, která vystihuje zásluhy V. Putina o vzkříšení Ruska jako velmocí. To by mělo znát mnoho pokrokových občanů, zejména v nynější době, kdy USA neustále a ve zvýšené míře zvedají vlny protiruských provokací. Proto jsou projevované sympatie k Putinovi důležité a patřičné.**

■ **Buržoazie vyličuje komunisty jako zločince, jako zlé lidi. Dělá to promyšleně, tak aby se obyčejní lidé od komunistů a od reálného socialismu odvraceli. A na tohle dobře slyší měšťáci, kteří v naprosté většině pro svoji politickou omezenost podléhají antikomunistickým předsudkům, které jim vpravuje do hlavy kapitalistická společnost. V tomto směru dokáže vydolovat antikomunistický odsudek z nejšířšího pohledu i z jediné často vymyšlené události a náležitě ji nafouknout. Démonizování komunistů je trvalou politickou praxí buržoazní reakce. Na to je nutné reagovat a NE-NECHAT SE DĚMONIZOVAT politickými špinavci.**

■ **JAK NA TO JÍT je pojednání o chudobě. Vláda, zastupitelské sbory, ministerstva, státní úřady si pochvalují, že u nás klesla nezaměstnanost a vydávají to za příznak, že se jakoby všem našim občanům vede vcelku dobře. Tak to vůbec není. Tento falešný mýtus je třeba kritizovat a odmítat. Existence více než 1,7 milionu chudobných u nás je ostudná. Nejde jen o příjmovou chudobu jako finanční problém, ale o to, že chudí lidé prožívají své postavení jako osobní neštěstí, smůlu, ačkoliv jde o to, že i nejbohatší buržoazní státy "vyrobí" chudobu námezdně pracujících jako příznačný produkt své existence. A na to je třeba poukazovat.**

■ **Ačkoliv od nezodpovědného vystoupení křupana Chruščova na XX. sjezdu KSSS uplynulo drahně let, jeho vliv na současnost stále trvá, poněvadž tímto projevem započala demontáž světového komunistického hnutí, které se v výsledky tohoto sjezdu dodnes nevyrovňalo a je tato záležitost "řešena" zametáním pod koberec. Prostě se o tom nemluví, je to STÁLÝ PROBLÉM. Článek se opírá o autentické svědectví Molotovovo, jak Chruščov poznal v politické praxi s ním.** - red.-

Usnesení 10. zasedání ÚVKSC konaného 10. června 2017 v Praze

Ústřední výbor Komunistické strany Československa

Schvaluje

1. Zprávu generálního tajemníka ÚV KSČ Jiřího Vábra k současné politické situaci v České republice a ve světě.
2. Informaci s. Jozefa Servisty o postupu KSČ k volbám do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ve dnech 20. až 21. října 2017, KSČ se těchto voleb nezúčastní.
3. Postup předsednictva ÚV KSČ k ukončení členství s. Zdeňka Hájka z Ostravy na jeho vlastní žádost.

Uvolňuje

soudruha Zdeňka Hájka z funkce člena předsednictva ÚV KSČ a vedoucího tajemníka OV KSČ v Ostravě.

Bere na vědomí

1. Informaci o setkání členů KSČ a KSČM v Českých Budějovicích, na kterém vystoupil generální tajemník ÚV KSČ s. Jiří Vábr a s. Miloš Jakeš.
2. Informaci o mezinárodním výstupu organizovaném KV KSČ a Klubem Česko-Kubánského přátelství v Ústí nad Labem na horu Milešovku, koná se každoročně letos po desáté.

Doporučuje

Stranickým organizacím KSČ hledat možnost konání akcí pro veřejnost v gesci KSČ i v dalších místech ČR podobné té, jakou každoročně pořádá KV KSČ v Ústí nad Labem výstupem na Milešovku. Soudruhům-organizátorům z Ústí nad Labem ÚV KSČ vyjádřil velké poděkování.

Ukládá

1. Písemně poděkovat s. Zdeňku Hájkovi za jeho dosavadní práci v ÚV KSČ a OV KSČ v Ostravě. Jeho žádost o ukončení členství v KSČ ÚV KSČ vzal na vědomí a uvolnil ho ze všech funkcí v KSČ.
Zodpovídá: J. Vábr
2. Založit u některé banky v Praze účty, vyplývající z § 17b odst. 3 zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích v platném znění. Za prvé: běžný provozní účet a za druhé: transparentní Zvláštní účet v měně CZK.
Zodpovídá: Jiří Vábr, gen. taj. ÚV KSČ a Věra Hollerová, taj. ÚV KSČ
Termín: 10. červenec 2017
3. Na 11. zasedání ÚV KSČ projednat téma "Mladá generace", možnosti vstupu do KSČ.
Zodpovídá: Jiří Vábr

Veřejná členská schůze KSČ

V Praze 5. října se konala veřejná členská schůze KSČ, kterou uspořádal MěV KSČ Praha.

Hlavním tématem byly letošní volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Přítomni byli členové KSČ, KSČM a sympatizující těchto stran. Schůze se zúčastnil také s. Miloš Jakeš.

V druhé části vystoupil velvyslanec KLDŘ v ČR pan Kim Pjong Il, který vzpomněl ve svém vystoupení 72. výročí vzniku Korejské strany práce připadající na 10. října 2017.

Dále pak přítomně seznámil se situací na Korejském poloostrově a ve volné besedě zodpověděl řadu dotazů.

- red.-

Zleva doprava: Ma Chol Hun, tajemník velvyslanectví, pan velvyslanec KLDŘ v ČR Kim Pjong Il, J. Vábr a tajemník velvyslanectví Kim Chon Se

Deklarace o vzájemné spolupráci MěV KSČ Praha a KV KSČM Praha

byla v Praze podepsána mezi Městským výborem KSČ a Krajským výborem KSČM Praha dne 21. června 2017. Za Městský výbor KSČ Praha je podepsán Roman Blaško, vedoucí tajemník MV KSČ, za KV KSČM předsedkyně KV KSČM Praha a poslankyně Parlamentu ČR Marta Semelová. Podepsání deklarace se zúčastnili Věra Hollerová a Václav Říha za KSČ, za KSČM Viktor Pázler a Ivan Hruza. Deklarace platí pouze pro letošní sněmovní volby 2017. Předpokládá se, že další spolupráce se rozšíří i na příští rok.

Městský výbor Komunistické strany Československa Praha a Krajský výbor Komunistické strany Čech a Moravy Praha se dohodly na prohloubení vzájemné spolupráce.

Vzhledem k vysoce napjaté vnitřní a mezinárodní situaci, prudkým změnám

ve společnosti, zvyšování sociálního napětí, antikomunismu, odklonu od historické pravdy, snaze atomizovat společnost a rozdělovat levice, se tyto dvě strany dohodly na krajské úrovni prohloubit spolupráci nejen v politických diskusích, ale i v konkrétních činech.

Význam následujících voleb do Poslanecké sněmovny PČR v tomto roce chápeme jako zásadní boj za udržení politických pozic pro celé komunistické hnutí v ČR, ale i v Evropě. Proto deklaruje spolupráci a jednotný postup

Pokračování na str. 2

Krise lidské odpovědnosti

Žijeme v čase, kdy všechny státy na světě jsou poznamenány vlivem neukojitelného amerického oligarchátu, jehož cílem je přeměnění světa na americkou kolonii. Jde o dialektický proces, který má hluboké historické kořeny zapomenutých dějů. Mnoha lidem se zdá nevýznamných, které trvaly dlouhá tisíciletí.

Vrcholily u soukromého vlastnictví produktivních lidských výrobních sil v civilizaci, založené na soukromém vlastnictví výrobních prostředků v držení nevelkého počtu pohádkově bohatých oligarchů, jejichž zájmy překračují přírodněhistorický pud rodu homo sapiens, sapiens. Tato situace není nová.

Na 6. srpna 1945 nařídil americký prezident Harry Truman shodit na japonské město Hirošimu atomovou pumu a 9. srpna téhož roku druhou na Nagasaki, těsně před kapitulací Japonska.

Tyto činy z vojenského hlediska byly naprosto zbytečné, byly politicky antisovětsky motivované jako demonstrace toho, že USA jsou vojensky nejmocnějším státem na světě. Ukončily éru nesmrtnosti lidstva nezodpovědným jeho rozhodnutím. Ztráta nesmrtnosti lidstva, spočívá v tom, že v rukách prostředek k svému vyhubení, ale i všeho živého na Zemi. A to je třeba si trvale připomínat, opakovat a opakovat, aby to nevytizelo z paměti, kdy atomovou zbraň vlastní řada států a neexistuje naprosto nic, co by využití (zneužití) atomové energie ke zničení lidstva zcela vyloučilo. Je zejména nutno brát na vědomí, že jaderné zbraně z roku 1945 již "zastaraly", prostředky hromadného ničení lidstva jsou nepřetržitě vylepšovány a nahrazovány silnějšími nové účinnosti a možnou startovací dráhou těchto dábelkých vynálezů se již stává vesmír. Ale také, že

lidé této problematice zločinné činnosti kapitalistického, zejména amerického oligarchátu věnují náležitou pozornost, tak jako i k vzbuzování odvetných reakcí (KLDL).

K uváděné problematice nutno připomenout mnohokrát potvrzené konstatování, že lidé jsou velmi přizpůsobiví ke všemu, zejména pokud se mylně domnívají, že se jich bezprostředně něco netýká, i když mají nebezpečí doslova před nosem. A pokud je někdo mate v úsudku. Příkladů je nasnadě. Již několik let Spojené státy rozvíjejí sankční válku proti Ruské federaci na křídlech mediální války plné lži a politických a jiných nesmyslů. Proti nynějšímu Rusku, které je podle a prohaně stavěno do pozice nepřítel lidstva, aniž by se USA ostýchaly za to, že ve světě mají vybudováno na sedm set vojenských základů. Pod vymyšlenými záminkami

mi přisunují k ruským hranicím svoje válečné prostředky. Pod zástavou agresivního Severoatlantického paktu provokují válečné střetnutí, které by pro lidstvo mělo katastrofální důsledky. Nelze podcenit, že ne každý občan je natolik politicky vyspělý, aby odolal americkému mediálnímu tlaku na celém světě.

Co dělat v této situaci, kterou žijí neodpovědně oligarchiát Spojených států? Nutno překonávat krizi neodpovědnosti, kterou tato velmoc pod vedením amerického prezidenta Donalda Trumpa rozdmýchávají, Nutno brát na vědomí, že snahu USA o globální nutno soustavně dešifrovat a nepodceňovat ji.

Luboš Sedlák

Oligarchové a politici

Lidstvo žije od nepaměti politicky. To trvá. Změnily se jen a dále se mění formy politiky, ale to podstatné zůstává. Jádrem politiky je boj o moc či o její udržení. V tom se politika neustále zdokonaluje. Nebude tomu jinak ani v budoucnosti, poněvadž fakt konkurence mezi vším živým je neodstranitelný. Nicméně její formy, její jevy nejsou ničím svázány. Lidstvo v nynější době, v imperiálním nejvyšším stadiu kapitalismu dosáhlo oligarchické éry, kterou charakterizuje skutečnost, že světového bohatství se stále víc a více zmocňují oligarchové, magnáti, kteří v poměru ke světové lidnatosti tvoří neuvěřitelně malou část lidstva.

Rozdíly a rozpory mezi oligarchy a nemajiteli výrobních prostředků mají obudný rozměr. Jsou zakryvané tlačáním oligarchů, že soustředění ohromného bohatství v rukou oligarchů je důkazem stále se upevňující demokracie na celém světě, jejímž garantem jsou Spojené státy se svými žoldněřskými spojenci v NATO a v Evropské unii, mezi něž patří i Česká republika. Poněvadž oligarchů je příliš málo na správu ohromných množství bohatství, které jim "demokraticky" patří, vydržují si početné štáby "správců". Jejich současnými demokratickými poměry posvěcené "demokratické" bohatství jim pomáhají nejen udržet, ale také rozmnožovat a chránit před nactiutrháním závistivců, kteří nejsou oligarchy. Tuto službu jim across poskytuje střední vrstva společnosti (střední vrstvy), která je existenčně svázána se zájmy buržoazie, a která je ve svém celku dobře honorovaným apologetem právě "demokracie" - a také drábem nad "nedemokratickými" vzpurnými antioligarchickými živly. Do střední vrstvy patří i politici, tj. lidé, kteří v buržoazních službách nezmráží hlady. Jako politici někdy vystupují i někteří chudobní oligarchové, kteří u nás obtěžují čápy stavěním i pro sebe ptačích konkurenčních hnízd. V České republice kupříkladu bývalý ministr financí Andrej Babiš a na Ukrajině prezident

Petr Porošenko, fašisticko-banderovský "demokrat", těší se pro svou demokratickou ryzost dojemné podpoře centra světové demokracie, Spojených států.

Být buržoazním politikem znamená být občanem, který ví, kde má být, na kterém správném místě a v který pravý čas. Poskytuje mu to slušnou obživu. Nežádají se od něj zvláštní znalosti, ba naopak. Přílišné vědomosti v tomto ctihodném zaměstnání spíše škodí, mírná či větší politická zabeđenost je vítána, zejména neznalost takových významných politických dokumentů, jako je Manifest komunistické strany, ba ani určitá hluchota, tj. schopnost cosi neslyšet. To ještě nezaručuje, že jsou "pod penzí". To se jim může přihodit, když některý vybíráv oligarcha zjišťuje, že jsou pro něj zbyteční a "demokratičtí" voliči si pro hájení svých zájmů vyberou ještě pitomějšího politika a tím neocení jeho zásluhy o buržoazní demokracii. Jde i o konkurenční řevnivost politiků v znalosti třeba takového dokumentu, jako je základní dílo klasiků marxismu, tj. již zmíněného Manifestu komunistické strany (1848).

Abychom konkretizovali pojem politiku, uvedeme, že politika je boj mezi rozhodujícími společenskými skupinami o moc ve státě. Politika jako společenský jev a proces má historický charakter jako komplex vzájemně se podmiňujících struktur společnosti. Oblast praktické politiky zahrnuje politickou činnost základních společenských skupin, jejich organizací a institucí a vedoucích politických orgánů i činnost států, státních seskupení a světových soustav, jako je boj za prosazování jejich zájmů. Máme na mysli buržoazní politiku. Ale jak se to zdá pro mnoho občanů složité, oligarchická buržoazie jim tuto situaci usnadňuje pochopit: ochotně se ujmá oprávněnou politiku za ně. To se protíví pokrokovým občanům. To je obraz nynější české buržoazní zameričtělé společnosti.

Josef Koutný

Úctu k národnímu bytí

Týdeník Unie českých spisovatelů LUK 27/2017 přinesl pojednání Petra Saka na téma Komu vadí národ? Nebude-li opakovat jeho obsah, jen připomínáme, že odpověď na tuto otázku přinesla polovina devatenáctého století v konstatování, že národy vadí mezinárodní buržoazii, zejména buržoazii demokratických Spojených států v případech, kdy dochází ke kolizím mezi oligarchií USA a oligarchií národních států v honbě za "ušlechtilým" ziskem. Ohledy na národní zájmy totiž mohou mít nepřiznivý vliv na úspěšnost nadnárodního podnikání. To jsou záležitosti v podstatě známé, neboť i v podnikání platí zásada, že tam se svět napře, kam se uplatní náležitá síla. Nynější časy přinesly či spíše potvrdily poznatek, že prioritní v životě obyvatel modré planety je pro nějaký národ výhodnější se přizpůsobit než vzdorovat mezinárodní buržoazii.

Dnes existují statisícové a snad milionové skupiny lidí, které se žijí tím jak přispějí k úspěchům mezinárodního kapitálu svými odbornými znalostmi a schopnostmi. V buržoazní společnosti jsou stále početnější a přizpůsobivější zájmy kapitálu. Jde o příslušníky středních vrstev, sdílejících s majiteli výrobních prostředků stejnou ideologii. Její podstatou je kult bohatství prýšící z přivlastňování nadhodnoty vzniklé z práce pracovních sil, která vytěšňuje ohledy na národní problematiku, jak se to projevu-

je ve fungování Evropské unie, bruselský usilující o stírání národních specifických členství. Nejde jen o Evropu. Americký oligarchiát usilující si podmanit celý svět rozhodně není živnou půdou pro respektování národních zájmů. Existenci a rozvoji národů odpovídá jednání americké velmoci, že to, co vyhovuje USA, by mělo být dobré pro celý svět.

V současné době na pokraji 4. průmyslové revoluce je zcela zřejmé, že přinese ohromné zdokonalení všeho, co dnes lidé používají na podkladě změn ve společenské praxi. Vzniknou nové výrobky, nové uspokojování potřeb lidí. Je pochopitelné, že více než kdy jindy bude daleko naléhavější postavena otázka nejen využití nového, ale i inspirujícího dědictví minulých věků, ale také rizikových vztahů mezi lidmi. Pochopitelně za předpokladu, že se národy zbavily amerických válečných hrozeb, kterými lidstvo zatěžují protiruskými provokacemi v čele agresivního NATO v podobě zdokonalených vztahů mezi lidmi, národy a státy.

Základem historického lidstva jsou národy, nikoli státy. Národy jsou mosty mezi minulostí, přítomností a budoucností. A proto jim musí být vyhrazeno odpovídající místo v existenci lidstva. Nemá alternativu v nenárodech ve formě sebedokonalejších robotů. A komu vadí národy, o tom už řeč byla.

Emil Karlínský

Volná rozprava

K volbám – 1

Letošní rok je volebním. Bude volen prezident České republiky a v parlamentních volbách jeho nové složení, což do značné míry předurčí osudy České republiky na několik let. Při takové příležitosti není od místa si připomenout, že dění v zemi je organizováno Ústavou České republiky z roku 1993 a Listinou základních práv a svobod. To je nová ctinnost, kterou českým občanům přinesl listopad 1989. Nikomu nejsou kladeny překážky, aby se především postaral o sebe sám. A pokud to nedokáže, je mu usnadněno elegantní přežití mezi bezdomovci.

V této souvislosti je potřeba připomenout reklamní slogan z dob protektorátu Čechy a Morava, kde se učitel ptá žáka: "Kdo je svého štěstí strůjcem?" A dostává odpověď: "...sím, to je každý, kdo má los třídní loterie z Domu štěstí U Prašné brány 3." - Dnes toto již neplatí. Stačí, pokud je někdo obratně řečeno uveden na výplatní páse amerického velvyslanectví v Praze, to způsobí, že jeho politický profil lze respektovat jako superdemokratický. A jestli takové hodnocení vane z proamerického směru, potom jinak to přece být nemůže!

Poněvadž podle Ústavy České republiky je ČR založena na účtu k právům každého člověka, je třeba to respektovat, neboť právo je nárok občana na něco, kte-

ré však není automaticky zajištěné, ale dá to fušku, a ta nemusí být vždy úspěšná. Situace je taková, že občané České republiky tvoří dvě skupiny: jedna, která je s poměry ve státě spokojená a druhá nikoli. To nepřispívá k harmonizaci společnosti, ale k trvalé vádě mezi skupinami. Nespokojených občanů je ovšem daleko víc než spokojených, což vede k politickému pnutí mezi oběma skupinami s výhledem, že za nynějších poměrů v zemi nemůže být míru. Parlamentní volby to nemohou napravit, nanejvýš omezeně mohou ztlumit, čili s tím je nezbytně trvale počítat.

I za těchto politických poměrů jsou přímé, rovné a tajné volby názorným obrazem politického rozvrstvení občanů. Umožňují jim se politicky orientovat ve společenských poměrech. Ovšem za předpokladu, že jim nechybí politická soudnost a nerozhodují se podle vládní korouhvi politických stran, jejichž vládní sleduje směry politických větrů nynější americké mediální války protirusky zaměřené pod nesmyslnou záminkou, že Putinovo Rusko ohrožuje celý svět, zatímco USA jsou mírumilovnou holubicí, která drží v zobáku snítku míru. USA jsou protektory zfašizovaného režimu na porošenkovské Ukrajině. A vůbec samotné Spojené státy se sotva mohou historicky prokázat jako faktor světového

míru. I nyní plodí jednu protiruskou válečnou provokaci za druhou. Píšeme o tom proto, že parlamentní volby v žádné zemi nynějšího proamerického zglobalizovaného světa nejsou jen záležitostí tak říkajíc tuzemskou. Zejména za existence agresivního NATO a jeho chvostu Evropské unie, jejichž členem je bohužel i Česká republika.

Ve spojitosti s mezinárodním ohlasem parlamentních voleb v České republice je nutné si všimnout oblasti členů české vlády na jednání landsmanšaftů odsunutých sudetských Němců, kteří před druhou světovou válkou (1939-1945) představovali pátou kolonu Hitlera, který se připravoval napadnout Sovětský svaz. A sudeťáci výrazně svým jednáním k tomu přispěli a dnes odmítají rozhodnutí postupimské konference vítězných velmocí USA, Anglie, Sovětský svaz - červenec, srpen 1945. Snaží se revidovat výsledky druhé světové války. A tito potomci nácků dostali placet ke svému jednání od českých ministrů Hermana a Bělobrádky v intencích politiky předsedy vlády Sobotky. Nad českou zemí vlaje korouhev superdemokratických USA, provokujících třetí světovou válku. Pokrokoví čeští občané tuto mezinárodní kulisu letošních parlamentních voleb vnímají a nemíní se v ní ztratit.

Zdeněk Koubek

Volná rozprava

K volbám – 2

Podle Ústavy České republiky článek 6 je její politický systém založen na dobrovolném vzniku a volné soutěži politických stran, respektujících základní demokratické principy a odmítající násilí jako prostředek k prosazování svých zájmů. Podle článku 6 politická rozhodnutí vycházejí z vůle většiny vyjádřené svobodným hlasováním. Rozhodování většiny dbá ochrany menšin. Z uvedených ústavních článků vyplývá, že účast občanů ve volbách není povinná na rozdíl od některých států, v nichž účast občanů ve volbách je povinná. Tito občané však musejí respektovat vůli většiny.

Důvodů, proč někteří občané se neúčastní voleb, je jistě mnoho, od nepředvídatelných, náhodných až po politicky rozmyslných. Nás zajímají rozmyslné, které vypovídají o nevoli, že se vyvazuje z volebního rozhodování jako výraz naprosté nespokojenosti s politickými poměry v zemi. Prostě jsou s volicím počtem občanů nesolidární. Jde o vyhocenou míru kritiky společnosti, ve které žijí.

Takoví občané se vyskytují v každé zemi, které se označují za demokratické. V některé v zanedbatelném počtu, v jiné počítané po deseti procentech. Z početních údajů se dá usuzo-

vat o kvalitě demokracie v tom kterém demokratickém státě.

Dokonce ti občané, kteří házejí znehodnocené volební lístky do volební urny, hlasují, neboť podle Ústavy České republiky, článek 2 odst 4: "Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá." Tedy, aby občané povinně chodili k volbám. Poněvadž údaj o počtu občanů, kteří se neúčastní voleb, má velkou sdělovací hodnotu o politických poměrech v zemi a je třeba takto k němu přistupovat. A to proto, že nevoliči jsou vlastně svojí úlohou ve volbách něco na způsob politické strany.

Zdeněk Koubek

Deklarace o vzájemné spolupráci...

Pokračování ze str. 1

nejen v těchto volbách, ale i v dalších činnostech. Na základě této deklarace MěV KSČ Praha vyjadřuje plnou podporu kandidátům KSČM v hlavním městě Praze ve volbách do PS PČR 2017.

Zejména v roce 100. výročí VŘSR považujeme za důležité vytvářet podmínky pro společný boj proti vykořisťování nejnižších vrstev společnosti u nás i ve světě s cílem tyto sociálně-ekonomické nerovnosti v budoucnu odstranit cestou socialismu, jakož i vést

společný boj proti prudkému nárůstu projevů fašismu.

s. Roman Blaško

ved. tajemník MěV KSČ Praha

s. Marta Semelová

předsedkyně KV KSČM Praha

V Praze dne 21. června 2017

Sankční potrhlost

Varovný příklad

Současné lidstvo je zajatcem ambicí Spojených států, jejich úsilí zmocnit se nadvlády nad celým světem spravujícím se podle jejich vůle jako prý zachránců lidstva před nebezpečím, které pro něj představuje Ruská federace. USA se ujaly úlohy Rusku v tomto zabránit z čistě bohulibých důvodů; neaspírují se na tom obohatit. Spokojí se pouze tím, že v konečné instanci nebude nikdo, kdo by jejich dobrodíní lidstvu odporoval.

Situace na Korejském poloostrově je v současné době nejhorší od porážky USA v korejské válce v roce 1953, zakončené příměřím trvajícím dodnes. Nyní, když Spojené státy vnutily Radě bezpečnosti proti KLDLR sankční režim, se kterým nesouhlasí pokrokoví občané, je třeba slyšet argumenty KLDLR vysvětlující její postoje v nynější krizi na poloostrově, jednoznačně způsobenou provokační antikorejskou politikou USA.

Pokrokové občané vítají možnost seznámit se se stanoviskem KLDLR k situaci na poloostrově, kterou v čísle 333 přinesl komunistický list Dialog.

Prohlášení vlády KLDLR proti sankcím Rady bezpečnosti OSN

6. srpna 2017 USA sestavily v Radě bezpečnosti OSN "rezoluci o sankcích" 2371, která je zaměřena na úplné zablokování hospodářského rozvoje KLDLR a (zablokování) zlepšení životní obyvateľstva a označuje test mezikonti-

nentální balistické rakety za "hrozbu pro mezinárodní mír a bezpečnost".

Tato "rezoluce o sankcích" OSN ze všech důvodů a cílů je výsledkem dábel-ských pokusů USA izolovat a potlačit KLDLR, což představuje zjevné porušení její suverenity a otevřenou výzvu vůči ní.

Přístup KLDLR k nejsilnějším jaderným silám je spravedlivým a legitimním opatřením k sebeobraně, která chrání suverenitu země a právo národa na existenci a otevřenou výzvu vůči ní.

Přístup KLDLR k nejsilnějším jaderným silám je spravedlivým a legitimním opatřením k sebeobraně, která chrání suverenitu země a právo národa na existenci před panovačnými a násilnými činy USA, které je učinily svým obchodem k provádění politiky extrémního nepřátelství a představují jadernou hrozbu pro KLDLR déle než půl století.

Úspěšné testování odpálení mezikontinentální balistické rakety ze strany KLDLR bylo přímým varováním pro USA, které jsou usazeny daleko napříč Pacifikem a plodí bezohlednou a nebezpečnou vojenskou provokaci a opovržlivou kampaň sankcí vůči KLDLR...

☆

Poněvadž jádrem krize na Korejském poloostrově je spor mezi KLDLR a USA, které jsou členy Rady bezpečnosti, považujeme za nutné zopakovat, co Rada bezpečnosti je. Jde o jeden z hlavních orgánů OSN, který má základní odpovědnost za uspořádání mezinárodního míru a bezpečnosti. Skládá se z pěti stálých členů a z deseti členů volitelných. Stá-

ší se tento handicap urychleně řešit opakovanými zkouškami raket vlastní konstrukce. Netají se tím, že po jejich výrobě a odzkoušení bude ohroženo nejen Japonsko, koloniální nepřítel Korejců, ale také samotný Korejský poloostrov, část Číny a Ruské federace. Z těchto a jiných důvodů potenciálně zasažené státy ohrožené radioaktivním spadem KLDLR nemají zájem v této záležitosti KLDLR podporovat. Poněvadž KLDLR nemá v úmyslu ustoupit ani teď, ani v blízké budoucnosti Spojeným státům, které pro ni znamenají nebezpečí nového kolonizátorského područí, nelze od KLDLR očekávat změny své anti-americké politiky.

V souvislosti s korejskou problematikou vznikla ve světě kuriózní situace. Územně nevýznamný stát drží v šachu nejmocnější stát na světě, oligarchické USA, které jej nemohou zašlápnout, poněvadž toto zašlápnutí by porušilo balanc nynějších světových politických (mocenských) poměrů, které jsou určitě přijatelnější než jaderný spád. Svět se změnil. Územní trpaslík, stát svojí velikostí v porovnání s USA, mává atomovou zbraní Spojeným státům beztržně před nosem. Není radno KLDLR provokovat.

Posuzování mocenských postojů KLDLR může vypadat i jinak. Proti tomu nelze nic namítat. Všechny politické názory prověřuje dialektický čas.

Mojmír Křepelák

Poznámka k politické praxi

Trvale aktuální

Politické vědomí českých občanů, jako v jiných "demokratických" státech podléhá vlivu sdělovacích prostředků, které je dvacet čtyři hodin denně přesvědčují, že vřicholně demokratické jsou Spojené státy, zatímco Ruská federace je reaganovský pasována na "říši zla". Tudíž demokratičtí občané by měli být nakloněni považovat za tu nejspřávnější demokracii USA, které jsou v rukách amerických oligarchů, za nejlepší vzor uspořádání společenských poměrů v každé zemi.

Poněvadž v každém demokratickém státě se najde jistý počet politických individuí, která jsou toho názoru, že "říši zla" jsou spíše USA, vládně ve sféře politiky určitý zmatek, který je třeba prostředky americké protiruské války odstraňovat. Nedá se říci, že by toto úsilí zaručeně demokratických USA bylo úspěšné, poněvadž se v každé demokratické zemi najde dost politických povalečů, kteří jak v nějaké kavárně nebo i jinde jsou ochotni neposkvrněnou demokracii amerického typu propagovat. Tito lidé, kteří se ideologicky příliš neliší od lidí kteří si z pomlouvání putinovské "říše zla" udělali prostředek k obživě, nemají nejmenší

úmysl opustit své chlebodárci podle odzkoušeného hesla "koho chleba jíš, toho píseň zpívej".

Masy prostých občanů, za jejichž zády nestojí tučná konta proamerických demokratů, jsou v prostředí protiruské americké války v nevýhodě. Nejsou pracovníky antiruských sdělovacích prostředků. Jejich mysl neovládá prioritně zájem o to, co který proamerický potrhlý redaktor, publicista a novinář vyhlašuje, ale zcela prozaická otázka, kolik stojí kilo chleba, míněno obrazně, tj. prostředky k životu lidí, na nichž jsou chudí občané existenčně závislí. V naší republice jde o 1,7 milionu občanů, kteří žijí za hranicí chudoby a v nich statisíce nezaměstnaných. A kromě nich cca tisíce bezdomovců. Ti všichni prý nechtějí dělat, neboť kdo dělat chce, prý práci dostane. Vždyť chybí v republice tolik kvalifikovaných pracovníků, kteří musejí být nahrazováni pracovními silami z ciziny. Tak praví oficiální informace. Na tom nacházející parlamentní volby nic podstatného nezmění, ale všechny politické strany, jedna jako druhá mají svoje specifické jiné priority. A v těchto prioritách ma-

lým členem Rady bezpečnosti jsou Čína, Francie, Ruská federace, USA a Velká Británie. Každý ze členů Rady bezpečnosti má jeden hlas. K rozhodnutí je zapotřebí devíti kladných hlasů. Při rozhodování o jiných než procedurálních věcech se vyžaduje jednomyslnost stálých členů (právo veta). Zásada jednomyslnosti velmocí je jedním ze základních principů, na nichž je RB založena. Členové OSN jsou povinni přijmout a provést rozhodnutí RB.

Mlčky se má zato, že žádný hlasující člen RB nebude při rozhodování preferovat vlastní zájmy před veřejným blahem. **To v daném případě neplatí, poněvadž Rusko, USA a Čínská lidová republika jsou přímí účastníci sporu mezi USA a KLDLR.** Rusko a Čína, které hraničí s KLDLR, mají zájem na klidné hranici s KLDLR, stálý člen RB OSN USA soustavně válečně provokuje KLDLR vojenskými válečnými provokacemi s cílem znehodnotit příměří z roku 1953, na němž je mír na Korejském poloostrově ještě stále založen - zřetelně ke vzrůstající nelibosti Spojených států projevované válečnými provokacemi KLDLR. Jde o metodu, kterou USA v čele NATO uplatňují vůči putinovskému Rusku již řadu let.

Soudíme, že protikorejské sankce RB musí být zrušeny, poněvadž USA jsou fakticky protikorejskou stranou a v takové poloze nemají právo jako člen Rady bezpečnosti fungovat. Jejich místo by však neměl získat žádný stát NATO či Evropské unie, který svým ekonomickým a vojenským potenciálem olivňuje ve svůj prospěch světové poměry. Případ USA, které si činí nároky na světovládu, je dostatečně poučný. **Dušan Sova**

Bez recenze

Jsmo toho názoru, že jde o pozoruhodnou knihu pokrokového německého autora **Karlheinz Deschnera** (1924–2014), vydanou slovensky v Bratislavě roku 2016 pod názvem **Utajované dějiny USA**, s podtitulem **Skurvená Amerika** (česky **Utajované dějiny USA – Zkurvená Amerika**). Název nekomentujeme.

Obsahem knihy je čtrnáct kapitol, které charakterizují tuto publikaci.

Úvod. (A další text v českém překladu.) Rudí dábli a bílí svatí. Předvoj civilizace, anebo Root out (vykořenění) the Indiens. Genocida indiánů v 18. a 19. století. Vznik USA. Od války k válce. Občanská válka (1861–1865). Krvavá práce a krvavé peníze. Zásahy a útoky v Latinské Americe okolo roku 1900. Velký vítěz války (1914 až 1918). Od Wilsona po Roosevelta, anebo od I. ke II. světové válce. Stejná hra v druhé světové válce. Studená válka a hor-

ké obchody. Od Koreje po Vietnam. Od vietnamské války po válku v Perském zálivu.

Z názorů o autorovi: Karlheinz Deschner patřil k té generaci německých intelektuálů, kteří na vlastní kůži pocítili hrůzy války, proto byl jejím důsledným odpůrcem a měl sílu a odvalu se angažovat proti nespravedlnosti, klamání, proti novému vyzbrojování a jakémukoliv násilí a vraždění lidí, kdekoli na světě...

Deschnerova práce je zrcadlem současné doby, kterou charakterizuje úporné úsilí amerického oligarchátu pod prosluhanou vlaječkou prý pravé demokracie v USA si podmanit celý svět. Učinit jej vlastnictvím amerických oligarchů a americkou kolonií. Jde o známou věc. Co to umožnilo a z USA udělalo, podnítilo a dále podněcuje., označil autor knihy **Utajované dějiny USA – Zkurvená Amerika**. **Pavel Řehoř**

Nezapomenout!

Článek se úryvky podrobněji vrací ke knize Utajované dějiny USA – Zkurvená Amerika a je speciálně zaměřen na ukázání zvěrstev amerických dobyvatelů a válečníků nikoliv jen na území USA, ale na celém světě a odhaluje podstatu americké loupeživé politiky. Mnoho občanů by ji mělo znát v celku a poopravit si tak úsudek o USA. Kniha přesvědčivě dokládá, co (jaká zvěrstva) jsou schopny imperiální Spojené státy "demokraticky" spáchat (viz kupř. Vietnam).

Ze stránek z knihy K. Deschnera Utajované dějiny USA - Skurvená Amerika, slovensky (Bratislava, 2016).

Vietnamská válka

S. 261

Ve Vietnamu bylo celkem 2,6 milionu Američanů. K tomu třeba přičíst ještě 0,7 milionu amerických vojáků, kteří bojovali v jihovýchodní Asii a v jejich vodách. Tomu odpovídající jsou také ztráty. Samozřejmě ani ne tak na americké straně, která ponejprv od I. světové války vybavuje válečné akty především materiálem, který je přitom masově likvidovaný. V zásadě tedy peníze a pro peníze.

Americké ztráty ve Vietnamu se udávají číslem 56 221 mrtvých a 303 605 raněných. Kromě toho ztratily USA 3705 letadel a 4867 vrtulníků. Jihovietnamci už měli podstatně víc padlých, zhruba 200 000, protože spojenci dostávali velkoryse přednost v boji. Stejně tak vlastní černoši. I když Afroameričané tvořili jen 11 % mužského amerického obyvatelstva mezi 18 a 29 roky, jejich podíl na počtu padlých ve Vietnamu představoval víc jak 21 procent. I při nepokojích v USA umíralo a umírá stále víc černých.

Často tak velkohubí běloši neradi bojují ve válce, což je samo od sebe dobré znamení. Bylo to tak v korejském konfliktu, který podle válečného experta deníku Herald Tribune začal celými pluky, když vůbec nenavázaly kontakty s nepřitelem.

S. 262

Celkové náklady americké agrese se odhadují na 135 až 140 miliard dolarů. A tak tu bylo více než 2 miliony mrtvých a 2-3 miliony zraněných. A mnoho milionů utečenců...

Před válkou se američtí vojáci napařovali, že Vietnam je třeba poslat bombami do doby kamenné... Skutečně nasadili na tuto zemi ohromný ničivý potenciál.

Množství použitých bomb a raket přesahuje 3násobně druhou světovou válku. Jen na malý Laos svrhly USA, když zastavily (vojensky neúspěšně) bombardování, více než 2 miliony tun bomb za 7,2 miliardy dolarů, o třetinu více než za druhé světové války na Německo.

Přitom bombardovaly jak Laos, tak Kambodžu a Vietnam bez jakéhokoliv vypovězení války, zcela pohrdající mezinárodním právem a ženevskou konvencí.

"Pro mne v této věci právní otázka nemá žádný význam," řekl tehdejší velvyslanec USA v Saigonu Henri Cabot Lodge. Samozřejmě právní otázky platí především v míru, ale tu většinou jen pro malé gaunery.

Celkové bylo za vietnamské války svrženo 7,5 milionu tun bomb. Většina leteckých úderů představovala ostudný teror - plošné bombardování. Generál

Johnson, náčelník štábu pozemních vojsk, povídal: "Postupovali jsme bezohledně jako parní váleček bombardovali jsme rozsáhlá území a na cíle vybrané na základě přesných zpráv."

Americké bomby a granáty zničily bez rozdílu všechno, školy a nemocnice, kostely a pagody, historické památníky a krásnou vietnamskou krajinu.

Přitom se s oblibou využívaly novinky, proč by ne, když jsme pokrokové. Především zápalné tyčinky. Například fosfor, bílý fosfor vyvíjí velké teplo a člověka dokáže spálit na popel. Nebo takový napalm - lehce zápalný prášek, před použitím většinou smíchaný s benzinem, který vyvíjí teploty až 2000 stupňů Celsia. V některých obdobích bylo měsíčně svrhnuto okolo 50 milionů litrů napalmu, které mohly přeměnit 10 000 km² krajiny na vyprahlou poušť. Byly také používány termitové bomby, které vyvíjely teplotu až 3000 stupňů Celsia. Tímto způsobem bylo zabitých, zraněných, popálených statisíce dětí, jejichž tváře a těla byla ohněm strašně rozčežraná, navždy zohyzděna.

S. 263

Byl používán též "canister", nádobka s úlomky železa. Anebo ("bee hive") tzv. včelí úl, granát se stovkami železných jehel... (...) Bítí zajatců bylo pravidlem. Nespočet žen bylo znásilněných, bez rozdílu - starých, těhotných, mladých, mnohé byly mladší než 15 let. (Nepovažujeme za nutné dále popisovat zvěrstva amerických vojáků na vietnamských zajatých vojácích.)

Pro soukromé výrobce válečných prostředků znamená každá válka veliký byznys.

S. 275

Za Reaganovy a Bushovy administrativy pracovalo pro vojenskoprůmyslový komplex více než 30 000 amerických průmyslových firem a víc než 6,5 milionu Američanů. Za Reagana a Bushe zplnomocněnci Pentagonu podepsali každý pracovní den více než 50 000 kontraktů na dodávky a denně za to bylo vyplaceno téměř 900 milionů dolarů. To muselo stát peníze, velmi mnoho peněz!

Koncem osmdesátých let měly USA v zámoří 360 válečných základů. A ročně tam do nových vojenských zařízení investovaly více než 1,5 miliardy dolarů.

Vojenská zařízení však měla sloužit dolaru – a až potom **těž trochu** obráceně. Priorita však byla jasná. Všechno muselo být velmi drahé, muselo to velmi mnoho zhltnout.

Jen vydržování vojenského letectva zhlitlo v osmdesátých letech větší sumu, jež mohla celá Latinská Amerika, Afrika

Pokračování na str. 5

Vladimír Putin

Podnět k hodnocení

Letošní květnové číslo měsíčníku NEWSLETTER, který vydává Institut Václava Klause, přináší závažnou stať Christophera Caldwell, editora The Weekly Standard s názvem **Jak přemýšlet o Putinovi**. Jelikož autor není vůči Vladimíru Putinovi, prezidentu Ruské federace, nepřátelsky zaujatý, jeho soudy o něm pokládáme za seriózní a nepovažujeme za nutné je glosovat.

Nuže, ale jak o něm přemýšlet: Když se v zimě 1999-2000 Putin ujal moci, jeho země nebyla schopna vlastní obrany. Byla zbankrotovaná. Byla cupována na kusy svými novými kleptokratickými představiteli se souhlasem svých starých i imperiálních rivalů, Američanů.

Putin změnil zemi

V prvním desetiletí tohoto století udělal to, co Kemal Atatürk ve dvacátých letech minulého století v Turecku. Z drobného se impéria zachránil národní stát, dal mu soudržnost a smysl. Disciplinoval plutokraty své země... Restauroval její vojenskou sílu, a odmítl dokonce ještě otevřenější rétorikou připustit pro Rusko servilní roli v Američany prováděném světovém systému, který narysovali cizí politikové a lidí byznysu. **Jeho voliči mu připisují zásluhu v tom, že zachránil jejich zemi.**

Proč jsou američtí intelektuálové takovými ideology, když mluví o "mezinárodním systému"? Právěpodobně proto, že američtí intelektuálové takový systém sami vytvořili a nebudou nikdy mít legitimní historické důvody, proč by se k němu měli politikové stavět opozičně. Naši politikové považují za samozřejmé, že Putin jen, protože povstal z KGB, je proto ztělesněním zla, které je třeba vymýtit.

Avšak přemýšlet o Putinovi jako o sobě samém není možné. Jeho příchod na scénu ruských světových dějin není vyvolán jím samým, ale také a především historickými příčinami rozpadu Sovětského svazu, jenž nastolil zločinný chruščovský převrat v Sovětském svazu, nástup stále méně zralých komunistických vedoucích kádřů, vrcholící poté zločinným Jelcinem. Tak o tom je třeba přemýšlet, jak vlastně Vladimír Putin vznikl a odrazit to v textu autorova přemýšlení o něm.

Bereme na vědomí, že úhel pohledu autora statě vypovídá, že Putin je zvoleným lídrem Ruska - drsné, relativně chudé, vojensky silné země, jež byla v posledních letech pravidelně zahanbována, okrádána a klamána.

Je zřejmé, že tato charakteristika pro posouzení Putina je úzká. Ale to, co autor statí o **Prezidentu Ruské federace** uvedl, je cenné. Vycházíme z toho, i při značném zkrácení autorova textu.

Putin nevyšel z ničeho. Rusové jej ne pouze tolerují, oni jej zbožňují. Nebo vás napadá jiný důvod, proč už vládne sedmáct let? Pokud si vzpomenete, že v průběhu několika let po pádu komunismu se v Rusku propadla průměrná délka života pod stav v Bangladéši? Je to hanba, která padá na Borise Jelcina. Jelcinův bezhlavý oportunistický z něho v pozdních osmdesátých letech učinil nepostradatelného úhlavního nepřítele komunismu. Ale to z něho udělalo náhodného zakladatele moderního státu.

Alexandr Solženicyn, jehož texty o komunismu mu dávají jistý nárok být považován za největšího muže dvacátého století, věřil, že postkomunističtí lídři situaci v zemi ještě více zhoršili. V roce 2000 Solženicyn napsal: "Výsledkem Jelcinovy éry bylo, že všechny fundamentální sektory našeho politického, ekonomického, kulturního a morálního života byly zničeny a vydrancovány. Budeme pokračovat v loupění a destrukci Ruska do té doby, dokud nic nezbyde?" To bylo v roce, kdy se Putin dostal k moci. On byl odpověď na Solženicynovu otázku.

Jsou dvě věci, které Putin udělal tak, že stmelily loajalitu Solženicynovu a ostatních Rusů. **Zkrotil miliardáře, kteří zemi drancovali a obnovil pozici Ruska v zahraničí.** Podívejme se na to podrobněji.

Rusko si zachovává elementy kleptokracie založené na oligarchickém ovládnutí přírodních zdrojů. Ale nesmíme zapomenout, že Putin tuto kleptokracii zdědil. Nezaložil ji. Transfěr ruských přírodních zdrojů do rukou komunistů spojených s KGB, kteří sami sebe nazývali byznysmeny, byl pro Rusko tragickým okamžikem. A byl také zahanbujícím momentem pro Západ. Západní politologové poskytli této krádeži ideologické krytí, když jej prezentovali jako "přechod ke kapitalismu". Byli to většinou lidé vyšlechtění jako budoucí komunistická nomenklatura - lidé jako je Boris Berezovský, Vladimír Businský a Michal Chodorovský. To byli lidé, kteří chápali rozsah a původ státních příjmů a kteří ovládali privatizační programy.

Měli přístup k západnímu financování a byli ochotni použít násilí a zastrašování. Převzali moc přesně tak, jak si to kdysi naplánovali, když byli ještě ve sko-

le komunistických kádřů - nyní však jako vlastníci, ne jako byrokraté. A poněvadž stát za komunismu vlastnil všechno, docela se jim to vyplatilo. Jelcinova vláda byla na úspěchu těchto miliardářů postavena, a naopak.

Chodorovský se stal v nedávné době symbolem Putinovy vlády, protože ho Putin na deset let uvěznil. Chodorovského soudní proces ještě nespĺňoval západní standardy, ale Chodorovského privatizace patřily mezi ty nejobscennější ze všech. Ve své nejnovější Putinově biografii vypočítává Steven Lee Myers, dřívější korespondent News York v Moskvě, že Chodorovský a jeho spřátelení investoři zaplatili v devadesátých letech minulého století za hlavní produkční část naftové společnosti Jukos 150 milionů dolarů, která byla v roce 2004 oceněna na zhruba 20 miliard dolarů. Jinými slovy, ovládli podíl na základní komoditě Ruska - ropě, za méně než jedno procento její hodnoty.

Putin po svém nástupu tyto lidi nazval „státem dosazenými miliardáři“. Viděl je jako kanál pro drancování Ruska a snažil se zachránit pro zemi to, co bylo předtím ukradené. Viděl také, že Rusko potřebovalo získat kontrolu nad ohromnými zásobami ropy a plynu, na nichž většina Evropy závisela, neboť to byla jediná geopolitická páka, která mu zbyla.

Posílení země v zahraničí

Další věcí, kterou Putin učinil, bylo obnovení zahraniční pozice země. Dostal se k moci deset let poté, kdy země utrpěla porážku v Afghánistánu podobající se té naší ve Vietnamu? Následně po této porážce se nepodařilo zastavit krvavé islamistické povstání v Čečensku. A tím nejhorším ze všeho bylo zahanbení Spojenými státy v Srbsku v roce 1999, kde Clintonova administrativa podpořila nacionalistické a islamistické hnutí za nezávislost Kosova. Toto byla poslední válka, ve které Spojené státy bojovaly na stejné straně jako Usáma bin Ládín a ve které využily příležitost jednat s Ruskem jako s obtížnou a druhofadou zemí, čímž mu ukázaly jeho ponižené místo v mezinárodním řádu.

Putin se stal prezidentem půl roku poté, co byl Jelcin manévrován do svolení, aby bylo Srbsko, spojenec Ruska, rozsekáno na kusy. Když se Putin ujal funkce, řekl: "Nebudeme tolerovat jakékoliv pokorování národní hrdosti Rusů či jakoukoli hrozbu centralistické země." Degradace ruské pozice reprezentované srbskou válkou je tím, na co Putin nepřímou narážel, když proslule popsal kolaps Sovětského svazu jako "největší geopolitickou katastrofu století".

Toto prohlášení je často mylně chápáno a chybně vykládáno: on tím neměl na mysli jakoukoli touhu vrátit se ke komunismu. Ale když Putin řekl, že obnoví sílu Ruska, myslel to tak. Odrazil vojenský postup islamistických jednotek v Čečensku a Dagestánu, určil linii v boji s terorismem - včetně nevyjednávat s únosci rukojmí, dokonce ani tajně.

Demokraté (míněno američtí "demokraté") udělali všechno pro to, aby Putin zdiskreditovali. Proč? Skutečně existuje cosi jako Zeitgeist, nebo duch doby. Byla to příležitost vyjádřit se k morální otázce dne. Dnes máme odlišný Zeitgeist. Dnes jsou to suverenita a sebeurčení, které rozpoutávají na Západě vášně. Příčiny pro to mají hodně společného se způsobem, jakým byl na konci studené války ukončen konflikt mezi USA a Ruskem. Aliance, které vedly, byly vzpurné. **Po pádu Berlínské zdi se jejich osudy rozešly.**

A právě tak, jak protichůdné jsou tyto role, je vidět v ruském konfliktu na Ukrajině před dvěma roky. Podle oficiálního amerického hodnocení Rusko napadlo svého souseda po skvělé revoluci, která svrhla plutokracii. Rusko poté anektovalo ukrajinské základny na Krymu. Podle ruského názoru byl demokraticky zvolený parlament svržen ozbrojeným povstáním podporovaným Spojenými státy. Aby zabránilo nepřátelskému paktu NATO v založení jeho vlastní námořní základny v Černém moři, muselo Rusko převzít Krym, který byl tak jako tak historickým ruským teritoriem. Oba tyto pohledy jsou naprosto správné. Jde pouze o to, že jedno slovo může znamenat něco jiného pro Američany než pro Rusy. Ale jak velký novinář a historik Walter Laqueur poznamenal: "Většina Rusů došla k poznání, že demokracii je to, co bylo v jejich zemi mezi léty 1999 a 2000, a **to už nechťejí zažít.**"

Jak přemýšlet o Putinovi

Christopher Caldwell, autor analýzy Jak přemýšlet o Putinovi, uveřejněné v časopise NEWSLETTER, tvrdí, že dnešní největší hrozbou pro Spojené státy není Vladimír Putin. Takže, proč lidé přemýšlejí o Putinovi tak moc, jak tomu je? Protože se stal symbolem národního sebeurčení. Populističtí konzervativci na něho nahlíží způsobem, jakým kdysi progresivisté na Fidela Castra. Jako na postavu, která říká, že se nepodrobí světu, jenž jej obklopuje. Nemusíte být komunistou, abyste ocenili Castrův způsob, navzdory jeho excesům, kterým vytesal prostor pro autonomii své země.

A stejným způsobem si pro sebe získává pro sebe sympatie Putinovo chování i u některých nepřátel Ruska. Těch, kteří cítí, že nenaplní jejich očekávání. Obecně řečeno, líbí-li se vám tento systém, budete považovat Vladimíra Putina za hrozbu. Pokud se vám nelíbí, budete s ním v mnohém sympatizovat. Putin se stal vzorem, symbolem národní suverenity v jejím boji s globalismem. A ukazuje se, že je to největší bitva naší doby. Jak předvedly naše poslední volby, je to dokonce pravda i u nás (Impri-mis, březen 2017 Hillsdale College).

Pro české pokrokové občany je určité zajímavé, co autor analýzy, Američan, o Vladimíru Putinovi uvádí jako základ své práce. **Zopakujeme to:** "Vladimír Vladimirovič není prezidentem feministického NGO. Není žádným ombudsmanem dosazeným Spojenými národy, aby dělal show se slajdy o zelené energii. Je zvoleným lídrem Ruska - drsné, relativně chudé, vojensky silné země, jež byla v posledních letech pravidelně zahanbována, okrádána a klamána. Jeho prací je ochránit výsady své země a její suverenitu v mezinárodním systému, který pracuje na erozi suverenity obecně a zvláště na ruskou suverenitu nahlíží jako na hrozbu. **Jiří Bielek**

Za co byla Mgr. Eva Nečasová odsouzena Ústavním soudem?

Veřejnost vůbec neví, za co byla ve skutečnosti členka Českého svazu bojovníků za svobodu (ČSBS) a Čs. obce legionářské (ČSOL) **Mgr. Eva Nečasová** odsouzena. Tisk oznámil pouze spekulaci o jednom výroku a papouškoval nálezy Ústavního soudu o přehánění, které způsobila historička Nečasová srovnáním osudu knížete rájeckého panství s osudem Adolfa Hitlera. O opačném minoritním vozu osvědčeného ústavního soudce dr. Musila, kamenný tisk nehlesl slovem. Ponechajme stranou fakt, že toto srovnání provedla jako historička archivářka, které se jí nabízelo při zkoumání, co se dělo s nepřáteli státu a kolaboranty po osvobození republiky. Tito lidé, totiž Němci, Maďari, zrádci, kolaboranti, gardisté a osoby se Svatováclavskou orlicí, byli vyšetřováni komisemi a případně soudy souzeni. Takže ani podle minoritního vota nálezu Eva Nečasová neporušila zákony a nedopustila se žádného utrhaní na cti protektorátního aktéra knížete Salma. Proto podle minoritního vota ústavního soudce dr. Musila měla být osvobozena.

Ovšem, u soudů o omluvu knížeti Salmovi šlo o zcela něco jiného. Mgr. Nečasová totiž byla souzena za dva výroky, nejen za ten výše uvedený. Byla souzena za výrok, že podepsáním Fragebogenu, říšského dotazníku, se kníže Salm dopustil skutku blízkého vlastizrady a toto byl ten pravý důvod, proč byla souzena.

Jestliže první nálezy Ústavního soudu v kauze Colloredo označil Fragebogen za projev ZRADY ČSR, pak tento druhý nálezy Ústavního soudu tvrdí pravý opak. Co to znamená, je nasnadě. Jestliže podle nynějších dvou soudců se kníže Salm nedopustil skutku "vlastizrady", pak tento nálezy platí nejen pro něj, ale pro všechny protektorátní restituenty, a pro všechny odsunuté Němce!

Tudíž nový nálezy kauzy Salm de facto popírá starý nálezy Colloredo a právě toto konstatuje ústavní expert prof. JUDr. Václav Pavlíček, DrSc., jenž v tomto smyslu pokládá nový nálezy Ústavního soudu kauzy Salm za de facto invalidní, na rozdíl od validního nálezu kauzy Colloredo.

Jestliže přistoupíme na rétoriku odůvodnění nového nálezu Ústavního soudu kauzy Salm, pak musíme teoreticky uzнат nároky protektorátních restituents a "nároky odsunutých Němců", kteří se tudíž dle toho teoreticky nedopustili vlastizrady a byli tedy "odsunuti neprávem a neprávem zbaveni majetku, jak neustále řvou landsmani". Jak katastrofální závěr je to pro český stát a občany, nemusím zdůrazňovat.

Uvidíme, co čeká dalšího třetího žalovaného za knížete Salma, Jana Hřibka z ČSOL. Přes veškeré nálezy, které svědčí o opaku věrnosti knížete k ČSR, byl zatím rovněž dvakrát souzen a lze tušit, jak asi po tomto fatálním nálezu Ústavního soudu se bude jeho věc vyvíjet.

Je jasné, komu a čemu takové nálezy slouží. Tyto nálezy nepochybně mají sloužit ke "konečnému řešení" restitučních nároků nejen Salmů, ale i všech dalších protektorátních restituents, neboť nepochybně advokátka Salmů posbírá tyto výsledky soudů s vlastenci, jak již činila dříve, a bude jimi bušit jako beranidlem na bránu Ministerstva vnitra, aby konečně po pětadvaceti letech udělilo posmrtné občanství knížeti Salmovi a tím otevřelo restituci potomků.

Uvědomuje si veřejnost, co se tu děje? Až totiž restituents, nejen na Moravě, ale i v Čechách, počnou brát lidem střechy nad hlavou a pole a lesy, jak se již děje třeba v kauze Walderode aj., tak teprve potom se lidé probudí ze sna o polistopadové demokracii a uvědomí si, katastrofální následky těchto soudů. **My odbojáři jsme varovali přes dvacet let, my jsme si rozbíjeli hlavy o soudní rozsudky. Teď bude řada na veřejnosti, jak se vyrovná s restitučními kladivými, dopadajícími na její hlavu.**

Dr. Jiří Jaroš Nickelli, I. souzený za knížete Salma, ČSBS Boskovice

Jugoslávie až do převratu koncem třicátých let byla součástí Malé dohody, tedy spojení tří států: Československa, Rumunska a zmíněné Jugoslávie. V době nástupu fašismu a tlaku hitlerovského Německa na Československo se orientace země změnila směrem k Ose, tedy k Německu a jeho spojencům. Počátkem roku 1941 došlo však k politickému převratu a novému vedení státu zamýšlelo připojit se k protiněmecké koalici. Na to reagovalo Německo vstupem do země a jejím obsazením.

Na území Jugoslávie bylo pak vytvořeno několik států či některých jejích částí byly dokonce připojeny k Německu a Itálii. Státy, které však vznikly, byly pod vlivem či dokonce pod přímým řízením hitlerovských nacistů. Odpor proti okupantům však pokračoval. Především jugoslávští komunisté vedeni Josipem Brozem Titem si počínali velmi aktivně a Němci museli proti nim nasazovat stále další a další jednotky. Oni to také byli, kdo zemi osvobodili, i když nelze pominout ani velký význam Rudé armády při osvobození centrálního Srbska.

Vedle Jugoslávů se boje proti fašistům a za osvobození účastnilo také mnoho Čechů a Slováků, kteří buď v Jugoslávii žili anebo uprchli z obsazeného Československa, aby bojovali i zde za osvobození nejen Jugoslávie, ale vlastně i své československé vlasti. Statistiky uvádějí, že český či slovenský původ uvádělo na 7600 Titových partyzánů.

Jedním z nich byl i **Ján Čmelík**, člen předválečné Komunistické strany Československa a později i Komunistické strany Jugoslávie. Jeho rodiče pocházeli ze Slovenska, ale, jak víme, v roce 1936 žil nějaký čas i na moravském pomezí. Válka ho zastihla opět v Jugoslávii. Tady se aktivně zapojil do protifašistického odboje. Úzce spolupracoval s partyzány a zřejmě jim přinášel potřebné informace o pohybech nacistů.

Devatenáctého listopadu v roce 1941 při jedné akci gestapa, byl zatčen. Nacisté věděli, že o činnosti partyzánů toho ví mnoho a že zná i mnohá spojení, která by je mohla dovést až k Titovu velení a dokonce i k československému odboji. Sám byl totiž zakladatelem několika partyzánských jednotek. O tom, že

byly složeny z Čechoslováků, svědčí také jejich názvy - brigáda Ondráš, Moravská brigáda, brigáda Jan Hus. Lze předpokládat, že byl jedním z těch, kteří zabezpečovali průchod dobrovolníků z protektorátu a tiso-vského Slovenska dále, aby se účastnili boje proti okupantům nebo zařadili po bok jugoslávských partyzánů. Proto ho Němci vyslyšeli několik měsíců. Výsledky byly kruté. Ján Čmelík však neprozradil vůbec nic. A tak 12. května 1942, když gestapáci pochopili, že od něho nemohou žádnou informaci získat, ani v těžkém mučení, ho v Sremské Mitrovici popravili.

Z rozhodnutí Josipa Broze Tita byl Ján Čmelík vyznamenán jako první cizinec titulem národní hrdina Jugoslávie. Také československá vláda ho ocenila. Byl nejen in memoriam okamžitě po válce vyznamenán Československým válečným křížem, ale i Řádem Bílého lva a dalšími československými vyznamenáními: čs. medaile "Za odvahu", čs. Řád "Za obranu vlasti", čs. Řád "Za službu vlasti", "Za chrabrost před nepřitelem", čs. vyznamenání "Za vynikající práci" a Ondrašovou medaili. V Jugoslávii na jeho počest byla pojmenována jedna partyzánská brigáda. Také v Beskydech vznikla partyzánská jednotka, která nesla jeho jméno.

Myslím, že jména takových hrdinů, jako byl Janko Čmelík by se neměla zapomínat a že je na nás, abychom jejich činy připomínali nové generaci, která válku nejen nepamatuje, ale pro niž je fašistické běsnění jen jednou z událostí minulosti, které se už nemohou opakovat. Opak je však pravdou, jak dokazují nejen hrůzy občanské války právě v Jugoslávii a to, co se dnes děje na Blízkém východě.

Jiří Vábr

Nenechat se demonizovat

Každý lékař potvrdí, že démonomanie je chorobná představa o posedlosti zlým duchem. Jde o vážný projev duševní choroby. Sotva je pro duševně zdravé občany dobré se s takovými nemocnými setkávat. Avšak nemusí jít vždy o jediné. Démonismus je víra v demony, v démonickou moc, démonickou sílu. Že něčemu podobnému může propadnout množství lidí, dokázal smutně paměti Adolf Hitler, který demonizoval Židy, všechny nearijské a nakonec všechny lidi, kteří nebyli rasově "čisti", pokládal je za nepřátelské, poněvadž nebyli nacisty a už proto se jevil jako nebezpečný odpůrce jeho zločinných představ. Nešlo o novum.

Zdemonizování velkých skupin lidí se dělo již ve starověku, aby jejich vyhlazení či ponižení mělo jakoby reálný podklad. Stačilo mrzké nařčení, že ten či onen, ta či ona, je ve spojení s nečistými silami a tisíce lidí šlo na popraviště a končilo svůj život na hranicích upálením.

Připomeňme okázalým způsobem vyhlášené rozsudky nad takzvanými kacíři ve středověkém Španělsku k upálení na hranici (autodafé), či upálení mistra Jana Husa a mistra Jeronýma Pražského v Kostnici! Nesmyslné demonizování lidí skončilo upálením na hranicích tisíce. Surová, bezcitná katolická církev, plná hamiznosti po majetcích upálených demonizováním upalovaných nešťastníků se ráda ujímala movitého i nemovitého dědictví po nich. Neří snad nutně v této historické problematice dále pokračovat. Jde o historické svinstvo.

Demonizace určitých lidí či jejich skupin přešla v různých podobách do novověku. Její existence je svázána s dějiny komunistického hnutí od první poloviny devatenáctého století, přes dvacáté

až do dnešních dnů. Komunisté se stali demonizovanými lidmi, o čemž svědčí úvodní věta v Manifestu komunistické strany (1848), že "Evropou obchází strašidlo komunismu" a běsnění buržoazie po Velké říjnové socialistické revoluci v roce 1917 dostalo až hysterický ráz.

A znovu po druhé světové válce vznikem evropského socialistického tábora. Zejména americkým imperialistickým vykořisťovatelským kapitalismem dostává demonizace komunistů globální podobu. Velkovýroba pomluv, protikomunistických předsudků je nástrojem světového kapitálu jak v myslích lidu všech států zakotvit protikomunistické názory, šířené všemi druhy sdělovacích prostředků, které monopolně drží v rukách antikomunistická buržoazie. Nestoudně rozhláší, že komunisté jsou vlastně zločinci, kteří mají zásluhu na bohatství mezinárodního i národního kapitálu, které - jak jinak - vznikalo ušlechtilým úsilím třídy soukromých majitelů výrobních prostředků, a které je existencí komunistů zločinně ohroženo.

Proto všechny hromadné sdělovací prostředky, se kterými buržoazie vládne, mají za hlavní úkol odradit masy proletariátu od sympatií ke komunistům (marxistům-leninistům). Jako hlavní protikomunistický argument je promlouván reálný socialismus dvacátého století od jeho celku až do nejmenších detailů. Neří na světě antikomunistické vymyšlenosti a sprostoty, která by se nehodila nasazovat komunistům psí hlavu. Není opomenuto žádné ostouzení komunistů fabrikované buržoazii za využití vědeckotechnického pokroku pro antikomunistické zhloupení lidových mas. Demonizace komunistů (marxistů-leninistů) je přitom mocně přikrmována z řad

oportunistů a renegátů z komunistického hnutí a z pravicové střední vrstvy výrazně antikomunistické inteligence... A aktivní jsou zejména "demokraté", kteří se při nepřátelských protisocialistických akcích střetli s obránci socialistické zákonnosti.

Oni, "nevině" ublížení, přece nedělali nic špatného, krom toho, že stáli na straně kapitalistických zločineckých vyřaditelů, aktivně se stavěli na stranu mezinárodního imperialismu, který "demokraticky" vraždil a dále vraždí miliony lidí, aby zabránil skoncovat s kapitalistickou "demokratickou" otročinou ve prospěch zájmů třídy soukromých majitelů výrobních prostředků, která již svedla mnoho lupičských válek a má na svědomí vypuknutí první a druhé světové války - a hrozí válkou třetí.

Jejími tlampači jsou ti lidé, kteří dřív v rozhlasu, v televizi, ve filmu, na divadelních prknech, v divadelních hrách, v knihách a při všech podobných příležitostech se představují jako nebohé oběti prý zločinného socialismu obecně komunistu. A to "bezpráví", kterého se jim od "komunistů" dostalo, vyzdvihují do co možná nejobecnější podoby. A vůbec si "demokraticky" nepřipouštějí, že na těch bédách, které kapitalismus připravuje miliardám lidí, jsou ti, kteří jej brání, spolupachatelé. Až do "roztrhání těla"! Neuvědomují si zvrhlost kapitalistické buržoazní společnosti. Buržoazní "demokratické" režimy chápou jako svého druhu pojišťovnu trvání kapitalistického vykořisťování námezdních pracovníků sil. Je jim vpravdě lhostejná ohromná nezaměstnanost (statisticky vedená jako nízká, neboť jsou lidé na podpoře a další, kteří nejsou vůbec v evidenci, protože jsou z evidence vyřazeni),

její nízkou úroveň sociálních poměrů, ze kterých vyšli. Podtrhujeme, že máme na mysli občany, kteří mohou pracovat a chtějí pracovat. Je třeba zdůraznit, že chudobní lidé nejsou smolaři, kteří se narodili na nesprávném místě a v nepříznivý čas, ale v základu jejich životních osudů jsou buržoazní společenské poměry, které se v jejich případech skryly za jejich individuální nepříznivé osudy. Vždycky.

Nejsou to lidé, kteří mají životní smůlu. Jejich takzvaná smůla je daný stav buržoazní společnosti, což jim většinou nepřichází na mysl. Chudoba je průmět jejího stavu do lidských osudů. Chudoba určitého počtu občanů je neodstranitelným jevem společnosti založené na prioritě zájmů soukromých majitelů výrobních prostředků, v níž honba za ziskem buržoazie překračuje všechny překážky.

Mezi občany existuje pověra, že buržoazní společenské poměry, v nichž figuruje chudoba, lze zvládnout určitou společenskou organizátorskou prací. Aby k něčemu takovému efektivně došlo, musí existovat politická vůle likvidovat chudobu, v níž hraje prim systémová nezaměstnanost jako klíč k řešení této problematiky. Tohle není na pořadu. Oligarchiát Spojených států tlačí na své spojení v NATO, aby na zbrojení věnovali zvýšené náklady, aby zbrojařský průmysl v USA dostával velké zakázky, prakticky z celého světa, aby se zvýšily zisky amerických zbrojovek. A pod tímto tlakem se nachází i Česká republika. Jaké vyhlídky má za této situace Česká republika v sociálních programech?

Zdeněk Křelina

Stálý problém – chruščovina

Jsmo toho názoru, že za existence evropského socialistického tábora vedeného Sovětským svazem by nemohly nynější migrační vlny vzniknout, neboť jeho autorita stabilizátora míru by vylučovala, aby "demokratické" Spojené státy ve snaze zkolonizovat celý svět pro sebe, by narazily na účinný odpor.

Spojeným státům by se nezdařilo rozkolísat Blízký a Střední východ s jeho tragickými důsledky. To vybízí pokrokové občany zamýšlet se nad tím, jaké děje zavlnily rozpad evropského socialistického tábora, kde nejvíce symbolizuje začátek podstatných změn v mezinárodních poměrech, které vyúsťují v současné katastrofické poměry. Stojí za to se nad tím zastavit.

Pokrokoví občané, když se zamýšlejí nad nedávnou minulostí vzniku, průběhu a konce reálného socialismu dvacátého století, si připomínají představitele jeho vývoje: Lenina, Stalina, Chruščova, Gorbačova a Jelcina. Můžeme říci, že počínaje

Chruščovem jde o osoby, které jako představitelé socialistického tábora nedokázaly splnit úlohu, kterou jim svěřila historie lidstva, povinnost socialismu vždy na vyšší stupeň. A to se týká i takových představitelů, jako byl Brežněv a jeho následovníci.

Klíčovou úlohu v tomto katastrofickém sestupu sehrál beze sporu Chruščov, jehož působení v roli nástupce Stalina zlomilo reálnému socialismu dvacátého století doslova vaz. Dlužno totiž uvést, že využil, přesněji řečeno zneužil oslabení vlivu Stalina jak na tehdejší situaci v Sovětském svazu způsobenou jeho rychle se zhoršující chorobou, až překvapující neschopností členů politbyra ÚV KSSS udržet leninskostalinický kurs země Sovětů po druhé světové válce. Nástupce Stalina Chruščov se postaral o to, aby se neudrželo funkční obrovské Stalinovo úsilí zachování světového míru, aby jako výhled do budoucnosti respektoval Stalinovu práci (fakticky odkaz Ekonomické problémy socialismu v SSSR

a nastolil antistalinický kurs vývoje země se zdrcujícími účinky na celé světové komunistické hnutí, z kterého se dodnes nezpatatovalo. Po smrti Stalina (1953) na XX. sjezdu KSSS v roce 1956 na tajném zasedání Chruščov pronesl projev proti kultu osobnosti Stalina takového obsahu a rázu, že zcela znehodnotil celou éru budování socialismu v zemi Sovětů. Se zničujícím účinkem na evropský socialistický tábor, světové komunistické hnutí a celou dobu nástupu lidstva na cestu socialismu od roku 1917. William Tautman, který se zabýval chruščovovou dobou, v knize **Chruščov, člověk a jeho doba**, uvedl, že "Chruščovův projev byl nejdůležitější a nejtříšestnáctější věcí, jakou kdy udělal. Sovětský svaz se nikdy plně z toho nevzpamatoval a on tak ne". Tento člověk svojí politickou pitomostí hluboce zasáhl do dějin lidstva. Pro jeho charakteristiku využijeme něco z publikace **Vzpomínky Molotova** od Felixe Čujeva (Orego 1996).

Pokračování na str. 6

kterou pro forma chtějí hasit žebráckou ponižující charitou, chudoba mas občanů, kterým společenské poměry nedávají ani žít, ani umřít a tak bychom mohli pokračovat.

Komunisté, marxisté-leninovci a další pokrokoví lidé, dobře znají "demokratické" pohůnky třídy soukromých majitelů výrobních prostředků. Tuto vědomost si nenechávají pro sebe a antikomunistickým atakům věnují potřebnou pozornost. Vykořisťovatelský kapitalismus 21. století není historickou zvláštností. Převzal z dávné historie lidstva šta-

fetu vykořisťování nevlastníků výrobních prostředků třídami jejich vlastníků. Pochopitelně vždy historicky jinak. Měnily se dobové kostýmy, formy vykořisťování, ale jeho zločinecká podstata se nezměnila. Kapitalismus se od vykořisťování mas na různém stupni vývoje lidské společnosti liší tím, že jej zdokonalil zneužitím vědeckotechnického pokroku, jehož využití si přivlastnil. Je tedy vykořisťování lidské práce a pronásledování produktivnější. Podává si z dávné se přihlašujících surových otrokářů přes propast věků s nimi ruce. **Jan Sousedík**

Otevřený dopis našeho čtenáře

Nečasová Eva

Vážené paní soudcové,

moje maminka Marie Rezníčková, po válce Helová, žila v období války v Blansku. Před válkou pracovala v židovském obchodě Broch, který arizoval přítel rodiny Salmů nacista a konfident brněnského gestapa Tugeman. Její manžel, nástrojář z brněnského Zbrojovky, byl zatčen gestapem a po krutých výsleších poslán do koncentračního tábora Mauthausen, kde byl za tři měsíce umučen. Všichni na Blansku a Rájecku věděli, že se Salmové přidali a kolaborovali s Němci, největší pohoutkou pro ně samozřejmě bylo i to, že chtěli zachránit svůj majetek. Zejména Hugo Salm měl před válkou velké dluhy a protektorát a jeho němectví jej zachránilo před českými věřiteli. Zatímco čeští vlastenci a židé byli likvidováni, tak u Salmů se přijímaly vzácné návštěvy brněnského gestapa a pořádaly se tam žranice a pronásledy přítelky na německá vítězství a svatby s německými hrdiny. Tak se chovala většina c.k. rakousko-uherské-německo-české šlechty včetně rodiny bývalého Havlova kancléře Karla. Jeho otec také formálně velebil německé svastiky a erby a přizpůsoboval se novému panstvu, ale nezašel ve své malé kolaboraci tak daleko jako Salm. Podhalských bylo mezi tzv. šlechtou málo. Dcerám Salmových se po válce nic strašného nestalo, i když jako správné Němky chodily do podobných organizací pro dívky, jako byl Hitlerjugend a o němž hraběnka Salmová prohlásila, že to byl takový Pionýr, s tím rozdílem, že jim na rozdíl od Pionýra do hlavy vtoukali rasovou nenávisť k židům a Slovanům a pěstovali nadřazenost. Kniže Karel má pro tyto kruhy a nácky v podobě odsunutých i s ohledem na manželku, jejíž rodina byla spojena s nacismem, přirozené pochopení a prezidentské dekrety jsou jim trnem v oku.

Páni soudci Ústavního soudu důrazně protestují proti Vašemu rozhodnutí, aby se paní Eva Nečasová musela omlouvat, těmto pořád potenciálním restituentkám, které jste tímto výrokem a i jině jen povzbudili k uplatňování nezákonných nároků vůči českému, když ne již československému státu a prolamování prezidentských dekretů. Vše, co je uvedeno v knize Cui bono restituce, je pravdivé. Ale bohužel ubývá pamětníků a jejich potomků. A také když jste vynášeli tento rozsudek, zjišťovali jste, zdali paní Nečasová nepochází také z rodiny, která byla nacismem postižena? Byli jste se radit o tomto verdiktu s odbojáři proti fašismu a židovskou obcí, nebo izraelského velvyslanectví na jejich názor. Velmi by mne zajímalo, jaké jsou vaše znalosti a povědomí z historie okupace, váš věk a k jaké politické straně chováte sympatie. Pokud by to byla KDU-ČSL, Stan, TOP, tak by mně to bylo jasné. Nezávislost justice je jen idea nerealizovatelná v praxi. A poměřovat některé publikační projevy a výroky dnešními poměry a dnešními zákony je vždy problematické.

Pokud by měl být Váš soudní výrok vyvážený, tak bych se přimlouval o to, že se hraběnky Salmové omluví za 350 000 obětí fašismu u nás s tím, že to jejich otec při své kolaboraci nechtěl a vzdají se nezákonných restituečních nároků a přestanou otravovat české soudy svým nárokem.

Povoláte k právní odpovědnosti i **lidoveckého úředníka**, který ukradl z úřadu v Rájci **dokumenty svědčící o kolaboraci Salmů?** Ten by se také měl omluvit paní Nečasové a i jiným, že byli **nespravedlivě vláčeny po českých soudech**. Ostatně v tomto případě Ministerstvo vnitra postupovalo věcně a "zlodějí" **musel dokumenty vrátit**. Neangažovali se v tomto případě advokátky a advokáti Salmových a případně kruhy blízké proněmecké šlechtě a vysídleneckých spolků, jak to vidíme při vzájemných srdečných návštěvách?

Přeji Vám mnoho úspěchu za podporu českého státu a co nejméně mizerných rozsudků.

29. září 2017

Váš Karel Hel

Nezapomenout!

Pokračování ze str. 3

a Asie (s výjimkou Japonska) dát na výchovu dětí.

Yankeové naproti tomu vydávali na výchovu dětí a i dokonce na výchovu dospělých mnoho, protože ještě "nebyli vychováni tak, jak jsou děti vychovávány dnes".

Za časů Reagana a Bushe se tu a tam dostával už 14letým výcvik ve zbraních. Táhly do válečných her, v určitých školách stála v uniformách s vojenským hodnostním označením i děvčata.

Nacistické metody? Americkým dětem každoročně Američané předali 200 milionů válečných hraček.

Ale nejen mládež, téměř celá společnost byla fascinovaná armádou. Celá země se stala jakýmsi válečným arzenálem - ne ve službě, v boji anebo válečné hysterii, ne, sloužilo to vojenskoprůmyslovému komplexu. Všechno ostatní bylo téměř jen vedlejší produkt, který byl s **potěšením akceptován**. Minimálně na začátku Reaganovy a Bushovy administrativy byly v USA ve zbraních zhruba 2 miliony lidí, z toho 170 tisíc žen. Zhruba 1/3 jedno-

tek se však trvale nacházela v zahraničí - v Evropě, v Karibské oblasti, v západním Tichomoří, v Indickém oceánu. Což víme, jak často tam bude třeba operovat a stále znovu. Snad už ve Střední Americe, na Kubě, v Libanonu, v Perském zálivu, v Íránu, Iráku, v Libyi, ve Vietnamu?

Podle zjištění historiků B. M. Bleichmana a Stephena S. Kaplana USA intervenovaly vojensky v prvních třiceti letech po druhé světové válce po celém světě ve 215 případech!

☆

Uvedené stránky neobsahují celou charakteristiku knihy. **Nebyly vybrány nejdůležitější partie této publikace.** V nabídce knihy v HaNo z 30. 3. 2017 se uvádí:

"Skurvená Amerika – všichni víme, že dějiny USA jsou kruté a velmi krvavé, ale že to bylo až tak hrozné a nemorální, to se vám ani ve snu nezdávalo."

Komu k hlubokému zamyšlení uvedené výřky nestačí, měl by si knihu přečíst od A po Z.

Evžen Sentner

K povšimnutí

Tato stať upozorňuje na to, že dochází k falešnému výkladu statistických údajů jako prostředku politického matení občanů při zneužívání faktu, že statistická data jsou snadno pochopitelná, a proto jsou vhodná pro politické zneužití.

Začneme známým a pravdivým konstatacím, že lidská společnost je tak složitá, že každý její projev se dá statisticky vyložit. Z této skutečnosti vyrostla statistika jako nauka o číselném zjišťování a evidenci hromadných společenských jevů, odvozování fyzikálních a společenských veličin a odvozování veličin vyplývajících z těchto pozorování. Touto činností se zpravidla zabývají specialisté na posuzování statistických dat. Ale není uzavřena i jiným lidem, pro které jsou statistická data užitečná. Mohou být chápána rozličně. Možnost takového rozličného výkladu

statisticky získaných údajů naznačuje, že v posuzování statistických údajů je účelné při jejich využívání projevoval určitou nedůvěru.

Příkladem z českých sdělovacích prostředků jsme se dozvěděli, že Česko má jedno z nejvyšších zdanění práce na světě. Vyplývá to ze studie zkoumající daňové zatížení mezd. Podle ní je Česká republika s 43procentním zdaněním práce osmá na světě. Překonala tak i severské země proslulé vysokými daněmi, jako jsou Švédsko, Dánsko nebo Norsko.

Nemáme v úmyslu opakovat údaje o daňovém zatížení práce v Česku. Jsou

na vrcholných politických postech v České republice známé. Jde o to, jak s faktem vysokého zdanění práce, jejím příkladným snížením to prospěje námezdním pracovním silám. Nezhltnou-li to soukromí majitelé výrobních prostředků? Statistické porovnávání států podle zdanění práce (v procentech z nákladů na zaměstnance) je sice zajímavé, ale nic nevyovídá, jak historicky vzniklo a na jakých základech probíhá jeho současný stav, v čem je odlišný či srovnatelný s jinými státy. Dodnes jde o alchymii. Statisticky ověřenou.

Hlavním statistickým problémem je skutečnost, že všechny statistiky, které zabírají společenskou problematiku, jsou obrazem společenských poměrů v kapitalistické buržoazní České republice, která prožívá osud vazalského státu NATO, poplatného Evropské unii, která zastává úlohu "demokratického" státu pod do-

hledem oligarchických Spojených států sankčně a mediálně připojené k mediálně antiruskému přívěsku USA. Poněvadž statistické údaje o stavu České republiky nemohou toto neobrazit, jsou pochybné. Vypovídací schopnost statistických dat totiž nespočívá ve statistice, ale v jakém zájmu a komu vypovídá.

V tomto pojetí je každá statistika více či méně politická. Z tohoto úhlu musí být posuzována, neboť pro snadnou pochopitelnost výstupů ze statistiky významných údajů (zjištění) nemůže nebýt tak či onak politická. Nicméně z aspoň zá-

kladních údajů buržoazní statistika nemůže úplně zatajovat do očí bijící fakta o společenských poměrech v České republice. Vyžaduje to, aby pokrokoví občané dokázali mezi řádky odlišit politicky pokrokové nosné údaje o společnosti od hluchých buržoazně apologetických a na tom si ověřovali schopnost pokrokové analýzy společenských poměrů a dokázali ji kriticky využít.

Každá společensky významná statistika je politikum. I z toho pohledu je potřebné k ní přistupovat.

Petr Marenda

Významné dny a výročí

ČERVEN

- 1. 6. 1942** † Vladislav Vančura, čs. spisovatel a dramatik, popraven v heydričiádě (* 10. 2. 1903) - 75. výročí
- 1. 6. 1942** † Viktor Synek, čs. kom. novinář a prac. odb. hnutí, 1938-41, člen I. ileg. ÚV KSČ, v únoru 1941 zatčen, popraven v konc. Mauthausen (* 10. 2. 1903) - 75. v. yr.
- 6. 1942** nacisty vyhlazena obec Lidice - 75. v. yr.
- 5. 6. 1912** * Jan Černý, mládežnický funkcionář KSČ, účastník bojů v Španělsku, člen II. ileg. ÚV KSČ, v červenci 1942 zatčen (popraven 2. 5. 1944 v Berlíně) - 105. v. yr.
- 6. 1942** † Jan Zika, člen I. a II. ileg. ÚV KSČ, zemřel při výslechu na gestapu (* 21. 11. 1902) - 75. v. yr.
- 6. 1882** * Georgi Michajlov Dimitrov, bulh. politik a státník, v r. 1933 se úspěšně obhájil v lipském procesu († 2. 7. 1949) - 135. v. yr.
- 6. 1942** v Praze po boji s SS a gestapem se zastřelili spolu se svými druhy čs. parašutisté, kteří provedli atentát na Heydricha - 75. v. yr.
- 6. 1942** nacisty vyhlazena obec Ležáky - 75. v. yr.
- 25. 6. 1942** † Evžen Rošický, kom. publicista, přední atlet. reprezentant, člen KOSTUFYRY, red. Haló novin, RP a Nár. práce, spoluprac. ileg. ÚV KSČ, zatčený za heydričiády a popraven v Praze Kobylisích (* 18. 10. 1914) - 75. v. yr.
- 6. 1902** * Ladislav Štoll, č. estetik, znalec literatury, teoretik, publicista a kult. pol. činitel, představitel Levé fronty, red. RP a Tvorby 1949-52 rektor VŠPHV, zastávající význam. stát. a spol. funkce († 6. 1. 1981) - 115. v. yr.
- 6. 1947** † Stanislav Kostka Neumann, č. básník, prozaik, publicista (* 5. 6. 1875) - 70. v. yr.

ČERVENEC

- 5. 7.** příchod slovan. věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Moravu (r. 863) - státní svátek
- 7. Den** upálení Jana Husa (r. 1415) - státní svátek
- 10. 7. 1947** čs. vláda odmítla tzv. Marshallův plán - 70. v. yr.
- 12. 7. 1942** dokončena organizace I. čs. samost. polního praporu v SSSR v Buzuluku - 75. v. yr.
- 17. 7. 1942** zahájení bojů na přístupech k Stalingradu, do 23. 8. se nepřítel. vojska probíla k vnější obraně města - 75. v. yr.
- 17. 7. 1992** SNR schválila většinou hlasů deklaraci o svrchovanosti Slov. rep. - 25. v. yr.
- 20. 7. 1917** * Karel Mazour, organizátor protifaš. odboje v protektorátu, přední činitel ileg. org. KSMG (Kom. svaz mladé generace). Po zatčení gestapem 22. 10. 1942 volil smrt vrhnutím se pod kola lokomotivy - 100. v. yr.
- 25. 7. 2002** ruský prez. Vladimir Putin podepsal zákon o privatizaci zeměd. půdy; poprvé od rev. 1917 zavádí do ruské legislativy možnost její koupě nebo vlastnění jednotlivci - 15. v. yr.
- 29. 7. 1942** † Václav Mařík, kom. profesionální revolucionář, funkcionář Kominterny v Moskvě, ved. prac. kontrašpionáže na Dálném východě - SSSR (náčelník punktu ve Vladivostoku - Okeanskaja a v Čitě). V r. 1938 vyslán na pomoc k přechodu KSČ do ilegality, člen I., II. ileg. ÚV KSČ, red. RP. Zastřelil se při zatýkání v Praze Lysolajích (* 2. 9. 1901) - 75. v. yr.
- 31. 7. 1942** † Jožka Jabůrková, česká komunistická novinářka. Byla umučena v konc. táb. Ravensbrücku (* 16. 4. 1896) - 75. v. yr.

SRPEN

- 11. 8. 1917** * Vasil Biľak, význ. čs. politik, člen PÚV KSČ († 6. 2. 2014) - 100. v. yr.
- 12. 8. 1922** * Miloš Jakeš, významný čs. politik, generální tajemník ÚV KSČ - 95. v. yr.
- 27. 8. 1897** * Václav Kopecký, český kom. politik, člen moskev. vedení KSČ, pak min. informací a min. kultury, člen PÚV KSČ († 5. 2. 1961) - 120. v. yr.

ZÁŘÍ

- 4. 9. 1942** Byli popraveni pro ukrývání parašutistů, kteří vykonali atentát na Heydricha, biskup pravosl. církve Gorazd, farář Čikl, kaplan Petřek a starší pravosl. církve Sonnevend - církev byla zakázána - 75. v. yr.
- 9. 9.** státní svátek Korejské lidové dem. rep. (vyhlášení 1948)
- 9. 9. 1437** † Jan Roháč z Dubé, č. šlechtic a husit. hejman, odpůrce Zikmunda Lucemburského, byl po dobytí hradu Sion spolu s 53 druhy popraven v Praze - 580. v. yr.
- 9. 9. 1917** * Jan Pilař, čs. básník a překladatel, v letech 1982-89 řed. Nakladatelství Čs. spisovatel († 19. 10. 1996) - 100. v. yr.
- 11. 9. 1877** * Felix Edmundovič Dzeržinskij, sovět. státník, spoluprac. Lenina, zakladatel a předs. Věruské mimoř. komise pro boj s kontrarevolucí (ČEKA 1919, předchůdce NKVD) († 20. 7. 1926) - 140. v. yr.
- 15. 9. 1867** * Petr Bezruč, vl. jm. Vladimír Vašek, č. básník, svojí tvorbou vyjadřoval odpor proti nár. a soc. útlaku, nár. um. 1945, Řád rep. 1957 († 17. 2. 1958) - 150. v. yr.
- 21. 9. 1947** KSČ se spolu s KSSS a dalšími stranami na konf. v Polsku zúčastnily založ. Informačního byra kom. a děl. stran (působilo do r. 1956) - 70. v. yr.
- 26. 9. 1892** * Václav Nosek, čs. politik a státník († 22. 7. 1955) - 125. v. yr.
- 28. 9.** Den české státnosti - státní svátek ČR
- 29. 9. 1942** Exilový Francouzský nár. výbor prohlásil mnichovskou dohodu od začátku za neplatnou - 75. v. yr.

ČESKOSLOVENSKÝ KOMUNISTA, měsíčník pro politiku, vědu a kulturu.
Vydává Ústřední výbor Komunistické strany Československa.
Adresa: Jiří Vábr, Štíbrova 1216, 182 00 Praha 8. Jen pro vnitrostranickou potřebu.
Internetové stránky Ústředního výboru Komunistické strany Československa (KSČ) jsou umístěny na této URL adrese: <http://www.ksc.cz>
E-mailová adresa pro zaslání elektronické pošty: ksc@ksc.cz

Historická osobnost

Následující text je v podstatě recenzí politicky velmi citlivé knihy Kdo byl Klement Gottwald od historičky Hany Kráčmarové. Je postavena na porovnání významu dvou československých prezidentů Edvarda Beneše a Klementa Gottwalda se záměrem nevyhranit jejich porovnání a nechat na čtenáři konfrontaci historického významu obou prezidentů.

Zdařilá publikace **Kdo byl Klement Gottwald**, kterou napsala doc. PhDr. Hana Kráčmarová, CSc., svými příspěvky obohatili její přátelé, je v nynějších společenských poměrech panujících v České republice, podnětná. Vydalo ji v letošním roce nakladatelství OREGO Produktions. Útlá publikace má na tvrdých deskách fotografií jdoucích dvou československých prezidentů Edvarda Beneše a Klementa Gottwalda. Je to symbolické. Oba dva jsou nepominutelnými historickými postavami, jejichž životy měly historicky významný vliv na osudy Československé republiky po druhé světové válce, avšak si nekonkurují. Po sobě oba prezidenti zanechali hlubokou historickou stopu, kterou žádný čas nezanechá přes pokusy historické reakce, která vždy, a proto i v jejich případech, je za jejich vlastenecké činy vycházející z jejich neopakovatelné osobnosti, ostuzí. Prezidenta Beneše za to, že svým rozhodnutím přijmout demisi dvanácti ministrů Gottwaldovy vlády uvolnil cestu k historickému převratu v poměrech poválečného Československa a prezidentu Klementu Gottwaldovi cestu k rozvinutí nástupu Československa do socialistické budoucnosti. Nelze to však chápat tak, že prezident Beneš je či byl demiurgem vývoje Československa k socialismu. V nástupu ČSR do socialistické budoucnosti se spojily a proluly kritické přístupy pokrokových občanů k předmnichovské ČSR s vlivem poválečných poměrů reagujících na porážku fašistických hrdoležů Sovětským svazem. Avšak hlavním podnětem změny osudů poválečného Československa nebyly vnější vlivy, ale touha pokrokových občanů odpoutat se od buržoazních poměrů ve státě, v němž měl na jeho politiku základní vliv domácí a zahraniční kapitál.

Stálý problém – chruščovina

Pokračování ze str. 5

Chruščov a XX. sjezd

- O tom, že Chruščov vystoupí s touto zprávou na XX. sjezdu jsme věděli, řekl Molotov. Referát se na ÚV neprojednával, ale jeho podstata byla známa. Snažil jsem se promluvit k jugoslávské otázce s kritikou Chruščovovy pozice v roce 1955, ale soudruzi mne nepodpořili... (...)

Chruščovův referát se na politbyru hodnotil?

- Ano, hodnotil. Většina ho podporovala. **Bezvýhradně.**

(Naše pozn.: Neselhal jenom Chruščov, který si pro svoji politickou nezralost nebyl vědom, co roztáčí?) Tento problém není dodnes dostatečně analyzován. Svědčí o složité situaci v politbyru. (...) K obratu došlo dřív, a protože k němu došlo, připravil Chruščov takové složení delegátů, kteří mi provolávali slávu. Já jsem proti němu vystoupil otevřeně.

Proč šel proti Stalinovi?

- Protože měl jinou politiku. Byl to pravičák. Pravičáci a trockisté se sbližují...

(Naše pozn.: Chruščov byl nevzdělanec. Nezvládal ruskou gramatiku. Pokoušel se vzdělat. Ale žádnou školu, se kterou začal, nedokončil.)

Říká se, že tajnou zprávu psal Pospělov?

- Zdá se, že ano. Nebo na tom v každém případě něco je. V tom nebyl valně kovaný, ale přece jenom. Býval to takový stalinista. (Pospělov.)

Charakteristiky politického profilu Chruščova

(Naše pozn.: Jsme toho názoru, že Molotovovy kritiky Chruščova jsou seriózní. Chruščov desítky let znal.)

- Chruščov byl z hloubi duše Stalinovým odpůrcem. Stalin sem, Stalin tam, ale v srdci měl něco jiného.

Osobní popuzenost ho hnala k všelijakým činům.

Popuzenost za to, že se jeho syn dostal do situace, při níž byl de facto zastřelen. Takovou nevráživost, že byl ke všemu odhodlaný, jen aby Stalinovo jméno pošpinil.

Nikita se syna ale zřekl?

- Ano.

- Stalin nechtěl dát jeho synovi milost. Chruščov osobně (naše pozn.: svého dobrodince) nenáviděl. To se synem mu dalo. Ale to není to hlavní. Chruščov nebyl revolucionář. Do strany vstoupil teprve v roce 1918. Prostí dělníci byli už ve straně. Tak byl "aktivní". Jakého jsme to měli vůdce strany! To bylo absurdní. Absurdum.

- Stalin a Chruščov: Chruščov - ten nesahá Stalinovi ani po kotníky! Stalin ať už to bylo cokoli, vykonal obrovskou věc. Je to velikán v přetváření společnosti. V některých otázkách však nebyl důsledný. To nás dnes brzdí. Nyní opakují jeho chyby, opakují jeho nedostatky v rolnické otázce. Ale to, že vytvořil veliké dílo, se snaží zastřít.

Poznámky Molotova do budoucnosti

- Jsem přesvědčen, že Stalingrad bude zase Stalingradem. V blízké době je to nepravděpodobné, ale že ho opět prý pojmenují na Stalingrad, o tom nepochybuji.

- V celém světě jsou stalingradské ulice, stalingradská náměstí...

- Tady se Chruščov ukázal, že není komunist - pokračuje Molotov.

Nevnikl do podstaty věci, do principiálních otázek, ale rozhodoval. Když Stalin chválil, nebylo z jeho úst slyšet žádnou kritiku, ale když Stalina začali kritizovat a když mu začali nadávat, velmi ochotně se připojil.

V naší zemi je ještě mnoho odpůrců. Dosud mnoho. Jedni se domnívají, že část lidí je dobrá, ale druzí považují všechny za dobré. Některé rozpory se zahlazují, jiné naopak zostřují.

- Proti Stalinovi se stavějí nyní Bucharin a Dubček.

- To dělají pravičáci, je to kulactví, které nebylo zcela poraženo. Bucharin a Dubček mají mnoho společného.

☆

V čem spočívá problém Chruščova, který se shodou okolností stal výraznou politickou osobností dvacátého století? Dle častého názoru jeho současníků vznikly podmínky pro jeho dráhu vrcholného politika, aniž byl na to dostatečně připraven.

Dle našeho mínění, věci, které se jednou staly, mají tendenci se opakovat, byť v dialekticky změněném stavu. Chruščov zanechal po sobě hlubokou stopu reprezentovanou odpornými politickými figurami Gorbačova, Jelcina a postav jeho typu. Svým politicky nezodpovědným jednáním zkompromitoval samu ideu marxismu a zatížil neuváženými jednáními její význam ve vědomí mas námezdne pracujících. Proto je potřeba jeho osobu připomínat.

Ferdinand Bělík